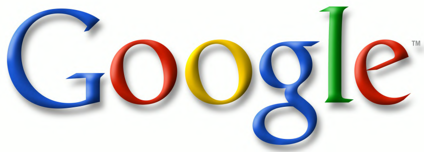
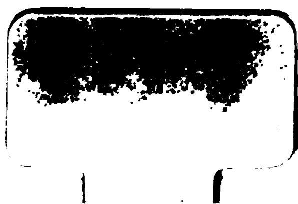

De

Crasi et Aphaeresi

cum Corollario

Emendationum Babrianarum.

Scripsit

Henricus Ludolfus Ahrens.

Stolbergae Hercynicae.
In Bibliopolio Kleineckiano.
MDCCCXLV.

Quum nuper de hiatu Homerico accuratius quaerere instituissem, mirabundus intellexi, gravissimos errores de hiatus ejusque remediorum natura vulgo circumferri. Iam scribendi occasione oblata lubens in medium proferrem, quaecunque in eo loco mihi videor rectius perspexisse, nisi arcti scriptiunculae fines partem potius aliquam ejus materiae delibari juberent. Itaque de crasi et aphaeresi ita agam, ut multis, quae disputari possunt, omissis graviores quasdam leges a nemine dum satis perspectas exponam.

De Crasi.

Crasis fit, quum vocalis vocem claudens cum sequentis vocis vocali initiali in unam syllabam conjungitur. Quae definitio quod simul elisionem comprehenderet, si F. A. Wolfius recte judicasset, de hac pauca quaedam dicenda sunt. Elisione seu thlipsi vocalem finalem ante sequentis vocabuli vocalem initialem tolli vulgo tradunt. Qua definitione si res satis recte describeretur, jam ea litera, quae vocalem elisam proxime antecedit, clauderet vocem. Quid vero, quod tum voces elisionem passae haud raro exirent in eos sonos, quos aut quodvis os aut Graecum quidem in exitu vocabulorum pronuntiare nequeat, ut *ἔσθλ᾽*, *σέμν᾽*, *νύκτ᾽*, *πεῖθ᾽*? Deinde *ἄλγε᾽ ἔθηκεν*, *ἀντί᾽ ἐμεῖο* et similia novam hiatus offensionem haberent, quam non inesse constat. Obstat etiam notissima illa narratio de Hegelocho histrione (Scholl. Eurip. Orest. 269 all.), qui *ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος οὐ φθάσας διελεῖν τὴν συναλοιφὴν* Euripideum *γαλήν᾽ ὁρῶ* corrupit in *γαλῆν ὁρῶ*; quem apparet eo ipso peccasse, quod vocem in *ν* terminaverit. Postremo haec *συναλοιφῆς* appellatio, qua Graeci paullo antiquiores elisionem comprehendunt, ut etiam Cicero Orat. § 150 de vocalium conjunctione, Quinctilianus IX. 4, 36 de coeuntibus vocalibus locutus est, elisionis aliam naturam esse significat. Itaque Wolfius Anall. I. p. 440 existimavit, elisione vocalem ita tolli, ut simul e vocabulis quasi fiat unum h. e. unum qua pronuntiationem syllabatim factam idque non sub uno comprehensum accentu; quod praeceptum illustravit exemplis *πάν-θ᾽ ὁρᾶν*, *θί-ν᾽ ἐ-φ᾽ ἁλός*, *σέ-μν᾽ ἴ-ν᾽ ἥκει* appositis. Aegre intellexeris, quomodo v. g. in *πάν-θ᾽ ὁρᾶν* litera *θ* qua accentum ad priorem vocem, qua pronunciationem syllabatim factam ad alteram pertinere possit. Quid vero quod elisio fit etiam ante interpunctionem vel gravissimam, in exitu versuum et stropharum, denique inter duarum personarum verba? In versu Homerico Od. *μ*, 439

ὄψ᾽· ἦμος δ᾽ ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη

nulla arte in media syllaba Wolfiana *ψ᾽ ἢ* pausam haud exiguam fieri posse facile apparet; quare

ista doctrina potius hanc interpunctionis rationem postulat: ὁ· ψ' ἦμος. Nec defuerunt, qui apud Pindarum Ol. III. vs. 26 Wolfii praecepto convenienter stropham terminarent in ὥρμαι — et antistropham inciperent ν' Ἰστρίαν, jure illi a Boeckhio de metr. Pind. p. 318 propter tantam perversitatem castigati. Postremo quis crediderit apud Euripidem Orest. 1344

ΕΡΜ. σώθηθ' ὅσον γε τοὐπ' ἔμ'. ΗΛ. ὦ κατὰ στέγας

Hermionen proloqui τοὐπ' ἔ — et Electram pergere μ' ὦ κατὰ στέγας et insuper literam μ qua accentum Hermionae esse, qua syllabam Electrae. Scilicet Wolfius non reputaverat, syllabam plurium literarum scriptam quidem in varias partes distrahi posse, non posse pronuntiatam.

Quum igitur certum sit, elisione facta literam antecedentem neque vocabulum claudere neque arcte cum sequente vocabulo jungi, sequitur elisione, quam dicunt, vocalem non prorsus deleri, sed deminui, ita ut exigua quaedam ejus pars relinquatur, quae neque accentum ferre valeat neque morae vices sustinere, ut in rhythmo pro nihilo habenda sit. Vocalis ita deminutae naturam optime intelliges, si Francogallorum e mutum comparaveris, ut in malade, quae vox nisi in rudi peregrinorum pronuntiatione neque plene trisyllaba est neque vere disyllaba. Ea comparatio non solum eorum dubitationem propellere potest, qui apostrophum ne post consonas quidem audiri posse existimarunt vid. Bekkeri Recens. Homer. p. 131, sed etiam ipsius Bekkeri affirmationem, post vocales quidem apostrophum nunquam ulli humanae auri auditum esse. Auditur enim mutum illud e etiam post vocales ut in l'amie, j'avoue, nisi pronuntiatio parum sit elegans; apostrophus autem aptissimum est signum vocalis ita deminutae, ut paene solus spiritus relictus sit. Jam intelligitur Graecos ἐσθλ' ἀγορεύων pronuntiare potuisse, quod literae σθλ vocem non clauserint: in ἄλγε' ἔθηκεν inter utrumque ε hiatus offensionem fuisse nullam, quippe quae non concurrerint; Hegelochum γαλῆν pronuntiasse pro γαλήν', quod spiritu deficiente vocalem deminutam proferre non valuerit; interpunctionem, pausam metricam, personae mutationem post apostrophum bene ferri posse, quod elisione nec syllabae nec voces coalescant. Solae appellationes συναλοιφή et conjunctio vocalium ad elisionem adhibitae obscuriores manent, quas aptissime ab antiquis assumptas esse ut compertum habemus, ita nunc spatio prohibente exponere praetermittimus. Concedimus autem haud gravatim, deminutionem illam vocalium in concitatiore pronuntiatione leviorum potissimum vocularum non longe abfuisse a vera expulsione, ut Epicharmus ap. Athen. VIII. p. 338. d in γέρανος et γ' ἔρανος ludens utriusque sonum simillimum fuisse docet. Neque tamen dubitamus, quin Graeci ἀπ' ὀρῶν et ἀπορῶν atque adeo ἐπέδησε ab ἐπιδέω et ἐπέδησε a πεδάω pronuntiando discreverint. Ceterum Lobeckii dissertationem de apostropho non contigit nobis ut videremus.

Ut redeamus ad crasin, non necesse erat ut hoc definitioni adjiceretur, vocales per crasin aeque ac per contractionem semper in productam syllabam coalescere. Sponte enim patet, etiam singularum morarum syllabas duas conjunctas unam syllabam duarum morarum efficere *). Neque attinebat distinguere inter eas vocalium conjunctiones, quae ipsa scriptura oculis proponuntur, et eas, quae legentium oribus permittuntur, quod genus alii synizesis, alii synecphonesis nomine appellant. Nam utrumque crasis genus pariter legibus, quas propositari sumus, obnoxium est. Hoc enim quaerere constituimus, quae voces per crasin coire possint. Satis qui-

---

*) Recentiorum quorundam Graeculorum mirum commentum, quod olim ipsi Hermanno placuit Doctr. Metr. p. 55, iota dativi non elidi, sed synizesi sive crasi cum sequente vocali coalescere idque adeo in syllabam brevem ut in Homerico ὄρνιθι Ὀδυσεύς, hodie explosum est vid. Lehrsii Quaestt. Epicc. p. 47 seqq. Fraudi fuerant antiqua συναλοιφῆς appellatio et iota in elisione scriptum. Novum argumentum contra eam synizesis fictionem, si quo opus est, idque gravissimum sequens disputatio suppeditabit.

dem constat Graecos crasi abstinuisse, ubicunque hiatus brevem vocalem elidendo vitari posset*), quum diphthongi, quae elisionem tolerant, aliquoties etiam crasi afficiantur ut in Aristophaneis *δηξομᾶρα*, *οἰμωξετᾶρα* vid. infr. Neque vero quaevis voces in vocalem elisionis minus patientem exeuntes cum quibusvis vocibus sequentibus coalescere possunt. Intellectum est, id quod in promptu erat, alias voces facilius et saepius, alias difficilius et rarius crasis participes fieri; quibus vero ea res legibus teneatur, prorsus latuit, quanquam ipsa crasis notione duce facili opera inveniuntur. Quum enim crasi duorum vocabulorum vocales in unam syllabam coeant, primum apparet non posse eas voces per crasin coire, quae interpunctione aut pausa metrica (nedum personarum mutatione) disseptae sint, quoniam in media aliqua syllaba nulla pausa vel orationis vel rhythmi esse potest. Nihilominus homines doctissimi ad hodiernum usque diem interpunctione crasin impediri parum intellexerunt, in Homerico *ἀσβέστῳ· οὐδ' υἱόν* Il. ρ, 89 et similibus incisionis signo picto contenti et, quid viva oris pronuntiatio possit quidve non possit, parum solliciti. Deinde una syllaba non potest nisi uni accentui parere, unde necessario colligitur, ipsas voces per crasin copulatas communi accentu regi. Nam v. g. in *τὐχἀγαθῇ* (ita scribunt) syllaba *χα* neque ad solum prioris vocis accentum pertinere potest, ut pronuntiandum sit *τύχα γαθῇ*, neque ad solum alterius *τύ χαγαθῇ*, quare *τυχἀγαθῇ* uno accentu pronuntiari existimato, sicuti recte vulgo scribunt *ὁθούνεκα* (e *ὅτου ἕνεκα*), non *ὅθούνεκα* et *ὁσημέραι* (e *ὅσαι ἡμέραι*), non *ὅσημέραι*. Neque aliter esse in synizesi ut *ἐπεὶ οὐδὲ* apparet quaerenti, quid os pronuntiare, quid aures audire potuerint. Itaque hanc summam legem constitui oportet:

Crasi non possunt conjungi nisi quae voces facile sub unum accentum comprehenduntur.

qua regula etiam illas synizeses pausam transsilientes prohiberi facile apparet. Legitima vero crasis exempla circumspectantibus primum se offerunt voculae aut nullo accentu proprio aut leviore instructae, quas intelligis vel cum sequentibus vel cum antecedentibus vocabulis facile sub unius accentus imperium coire. Deinde constat in omnibus linguis passim fieri ut etiam gravioris accentus vocabula quotidiano usu juncta unam vocem uni accentui parentem efficiant; itaque etiam in talibus crasis legitima haberi potest.

A. Cum sequente voce crasin patiuntur hae voculae: articulus, relativum, *ὦ*, *ὤ*, *καί*, *μή*, *ἤ*, *ἦ*, *δή*, *πρό*, *ἐγώ*, *μοι*, *σοι*. Exemplorum quantum satis est, praebent grammaticae Matth. p. 121 seqq, Thiersch. p. 219, Buttm. I. p. 114 seqq., quibus addo haec rariora crasis in vocula *ὦ* factae: Eurip. El. 113. 128 *ὦ‿ἔμβα*, Arist. Eccl. 970 *ὦ‿ἱκετεύω*. Plerasque earum vocularum aut procliticas aut procliticarum similes esse, ut proprio accentu, si quem habent, amisso, facile cum sequente aliqua voce coalescere possint, in luce positum est. Particula *δὴ* vulgo potius encliticae cujusdam naturae est; sed in antiquiore lingua ei voci, cui nervos addit, etiam praeponi potest, ut *δὴ τότε* saepe est pro *τότε δή*. Quare *δὴ* apud Homerum frequenter crasin patitur, deinde apud Pindarum Ol. 13, 99 *δὴ‿ἀμφοτέρωθεν*, apud Sappho fr. 2, 5 *δὴ ἐμάν* ex emendatione nostra Diall. Graecc. II. p. 542, et, si *δηὖτε* recte e *δὴ αὖτε* natum putatur, apud alios lyricos; postremo in lyricis poëtarum scenicorum partibus, Aesch. Ch. 779 *πρὸ δὲ δὴχθρῶν*, Arist.

*) *Ἐδοξἀμαυτῷ* Arist. Vesp. 1265, quo crasis exemplo Wolfius l. l. p. 445 et Buttmannus Gramm. I. p. 116 sine vitii suspicione usi sunt, jampridem secundum librorum auctoritatem in *ἔδοξ' ἐμαυτῷ* mutatum erat. Aliud ejus generis exemplum Walzius edidit in Demetrio de eloc. II. 70 Rhett. IX. p. 35: *πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐν συναλοιφῇ μὲν λεγόμενα δύσφωνα ἦν, διαιρεθέντα δὲ καὶ συγκρουσθέντα εὐφωνότερα ὡς τὸ· πάντα μὲν τὰ νέα καὶ καλά ἐστιν. εἰ δὲ συναλείψας εἴποις καλά 'στιν, δυσφωνότερον ἔσται τὸ λεγόμενον καὶ εὐτελέστερον.* Libri et priores editiones etiam altero loco *καλά ἐστιν* praebent; *καλά 'στιν* conjecerat Victorius synaloephae appellatione deceptus. Lege *κάλ' ἐστίν*.

Thesm. 1150 δὴ‿ἀνδράσιν, nunquam autem in dialogo (praeterquam cum vocalis crasis efficientibus vid infr.), quoniam Attica lingua voculae usum quasi procliticum ignorat.

Contra pronomina μοι et σοι in vulgari demum Atticorum sermone tam atona facta sunt, ut etiam ad sequentem vocem trahi possent. Frequenter apud Aristophanem crasi coalescunt cum sequente verbo ut Eqq. 1090. 1092 μοὐδόκει, 1177 σοὔδωκε, paullo rarius cum aliis vocibus sensu arcte conjunctis ut Nub. 1207 ᾄστέον μοὐγκώμιον, Eqq. 1237 ὡς μοὐ χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν. A reliquis hoc genus crasis alienum est (olim apud Sappho fr. 2, 5 e pejoribus libris male legebatur μοι‿ἐμάν) neque recte (exceptis μοὔστι et σοὔστι, ubi crasis causa in ἐστὶ sita est) criticorum conjecturis in tragicos illatum. Semel nunc editum invenio, Aesch. Ch. 927

πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σοὐρίζει μόρον

secundum Elmsleji conjecturam, quum in libris sit σ᾽ ὁρίζει. Et ille quidem, plerorumque assensum ferens, σοὐρίζει e σοι ὁρίζει natum voluit, Blomfieldius e σοι οὐρίζει; Bambergerus nescio quo errore idem e σὲ οὐρίζει contractum dicit. Mihi, etiamsi crasis nihil offensionis haberet, neque οὐρίζει sententiae aptum et ὁρίζει paullo languidius videretur. Corrigo

ΚΛ. ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην
ΟΡ. πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σοι ῥιζοῖ μόρον.

„frustra lacrimaris; nam patris sors tibi hoc fatum fundat i. e. immutabile constituit." — Saepius ejusmodi crases a doctis viris commendatae sunt, quorum unum commemoramus Meinekium, qui Comicc. Graecc. IV p. 26 in Eurip. Med. 57

ὥσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι μολούσῃ δεῦρο δεσποίνης τύχας

neque minus in Philemonis parodia ap. Athen. VII. 288. d

ὥσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι μολόντι τοὔψον ὡς ἐσκεύασα.

legendum censet μοὐπῆλθε i. e. μοι ὑπῆλθε. In simillimo loco Iph. A. 492 ἄλλως τε μ᾽ ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης εἰςῆλθε συγγένειαν ἐννοουμένῳ idem probat Marklandi conjecturam ἐννοούμενον. At satis, opinor, invicem se tuentur tres illi loci neque aliam dubitationem relinquunt, praeterquam utrum mira quadam anacoluthia ab accusativo ad dativum transitum an pronomini μοι rarior elisio adhibita sit. Equidem hanc rationem praeferre non dubito; neque enim desunt, quanquam plerisque cum Hermanno negantibus, alia ejus elisionis exempla apud tragicos ut Soph. Aj. 191 μή, μή μ᾽ ἄναξ-κακὰν φάτιν ἄρῃ, de quo loco recte judicavit Wunderus. Item σοι elisum est Eurip. Bacch. 821 τοῦ χρόνου δέ σ᾽ οὐ φθονῶ, ubi Hermannus crasin fieri voluit, Fixius e conjectura Elmsleji edidit γ᾽ οὐ. Alia vide apud Lobeckium ad Ajacis locum.

Relativum et pronomen ἐγώ (praeterquam in ἐγὼ‿οὐ, de quo vid. infr.) apud solos Atticos crasin faciunt, neque recte Bergkius Pindaro in scolio ad Theoxenum fr. 89 synizesin ἐγὼ‿ἕκατι dedit, ultimum antistrophae versum et primum epodi in hunc modum scribendo:

ἀλλ᾽ ἐγὼ ἕκατι τᾶς [θεοῦ] κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἕλᾳ
ἱρᾶν μελισσᾶν τάκομαι κτλ.

quum in Athenaei libris sit ἐγὼ δ᾽ ἕκατι τᾶς κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἑλεηρὰν μέλισσαν, simul in strophae ultimo versu praeferens lectionem ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν, quum Boeckhius alteram lectionem ἠὲ σιδάρου veriorem judicasset, qui illa in hunc modum supplevit et mutavit ἀλλ᾽ ἐγὼ [ὥρας] ἕκατι τᾶς [ποθεινᾶς] κηρὸς ὡς | δαχθεὶς ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν τάκομαι. Egregie Berg-

kius invenit ἕλᾳ ἱρᾶν, sed initium versus probabilius restitui potest. Totum adscribam fragmentum, in quo critici etiam alia persananda reliquerunt:

Στρ. Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι, θυμὲ, σὺν ἁλικίᾳ·
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεὶς
ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

Αντ. Ψυχρᾷ φλογὶ, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου
ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικείῳ θράσει
αἰσχρὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
ἀλλ' ἐγὼ ἀέκατί γ' αἴσας κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἕλᾳ

Επ. Ἱρᾶν μελισσᾶν τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν,
ἐν δ' ἄρα καὶ, Τενέδῳ Πειθὼ τὸν ἄγεν
καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου.

Vs. 7. αἰσχράν dedi pro librorum lectione ψυχράν, a Boeckhio secundum Schneideri conjecturam in ψυχάν mutata, quod otiosum est, a Bergkio in ψηχράν, quod idoneo sensu caret; erroris fons est in praecedente ψυχρᾷ. — Vs. 8. ἀέκατί γ' αἴσας elicui e δ' ἕκατι τᾶς. Coalescunt αε ut in ἀέκων Ol. XI., 30. Intellige invita senectutis sorte, παρὰ καιρόν, ut respiciatur ad primum versum. Constat Pindarum senem Theoxeni amore flagrasse. — Vs. 10. τὸν ἄγεν scripsi pro τ' ἔναιεν, quod Schneidewinus servavit, Boeckhius cum Schneidero in τε ναίει mutavit, Bergkius in τ' ἐνδαίει, quae omnia neque per se probabilia sunt neque ullum cum prioribus nexum efficiunt. Quae nos reposuimus, simul majorem interpunctionem post ἥβαν minuentes et perspicuitatis gratia post καὶ virgula incidentes, ita accipe: „liquesco, simulac video puerorum florentem juventam (quum aliorum) tum vero (ejus), quem Suada et Gratia Tenedi educarunt Agesilai filium." Ἐν δὲ eo sensu frequentatur ab Herodoto ut II. c. 43 πολλά μοι καὶ ἄλλα τεκμήριά ἐστιν τοῦτο οὕτω ἔχειν, ἐν δὲ καὶ τόδε. Ipse Pindarus usurpavit Ol. VII. 5. Ἄγειν de educatione puerorum praeter alios dixit Plato Alcib. I. p. 124. A; de relativo post plures voces collocato cf. Ol. IX. 34. 110. Pyth. I. 74. II. 5 all.

Memorabilem crasin vocula μή patitur in formula εἰ δὲ μή cum vocabulo interpunctione, ut videtur, disjuncto: Eurip. Andr. 242 εἰ δὲ μή, οὐ καλά, ibid. 254 εἰ δὲ μή, οὐ λείψω ποτέ, Iph. A. 916 εἰ δὲ μή, οὐ σεσώσμεθα, Arist. Thesm. 288 εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν (Dind. male μἀλλὰ vid. infr.), ibid. 536 εἰ δὲ μή, ἡμεῖς, in Chelidonismo apud Athen. VIII. 360 C εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομεν. Apparet hanc formulam, quae ab origine peculiarem enuntiationem omisso verbo efficeret, paullatim unius adverbii (alioquin, sonst) vice habitam esse, quod nulla pausa a sequentibus dirimeretur, ita ut μή consuetudine crasin efficere posset. Ergo virgula in talibus delenda est. De μή, ἀλλὰ per crasin copulatis infra dicetur.

Particulam τοι inter voculas crasis efficientes referre non ausi sumus. Nam quod saepe coalescit cum ἄρα, ἄν, ἐστί, in his potius causa quaerenda est; deinde μεντοὐγώ Arist. Ran. 971 a Dindorfio e conjectura scriptum est pro μέντοι 'γώ, quod ipsum nihil offensionis habet. Restat unicus locus Eccl. 410 αὐτός γε μεντοὔφασκεν ἱμάτιον ἔχειν, ubi aut cum Porsono μέντοι 'φασκεν corrigere licet aut μέν που 'φασκεν' nimirum ipse dixit, quae ironia loco optime convenit.

B. Earum vocularum, quae cum antecedente voce per crasin coire possunt, numerus etiam minor est; nam praeter verbum εἶναι tantum ἄρα, ἄν, οὐ, ἐγώ eo pertinent.

a) Verbum substantivum in omnibus linguis cum vocibus antecedentibus facile coalescit. Graecae autem crasis exempla certissima parum perspecta sunt. Jam olim in dissert. de conj.

in μι p. 28 indicavimus, verbum impersonale χρή ab origine esse nomen indeclinabile *); nam apud Homerum, qui nullo declinamento utitur, substantivum χρεώ plane eandem potestatem habet, nisi quod huic declinatio per casus et conjunctio cum verbis ut χρεὼ ἔσται, χρειὼ ἱκάνεται reservatae sunt. Confirmavit eam suspicionem dialectus Aeolica, quae formam χρή immutatam tenet, quanquam a stirpe *ΧΡΑ* descendere debebat χραῖ, a *ΧΡΕ* autem χρεῖ vid. de diall. Graecc. I. p. 139. Jam vero recentior lingua inflexibile illud χρή magis magisque verbalem potestatem nactum ita per modos et tempora declinavit, ut verbum substantivum crasi adjungeret. Eo modo hae formae ortae sunt:

Conjunct. χρῇ e χρὴ ᾖ.

Optat. χρείη e χρὴ εἴη pro χρῄη diphthongo impropria solemni modo in propriam mutata.

Infinit. χρῆναι e χρὴ εἶναι, ubi iota subscripti absentia non minus legitima est quam in τιμᾶν e τιμάειν vel τεχνῆς e τεχνήεις. Nam in his omnibus iota producendae vocalis causa insertum erat.

Partic. (τὸ) χρεών e χρὴ ὄν natum mutatione Ionico-Attica ut βασιλέως e βασιλῆος. Rarior forma est (τὸ) χρῆν, quae legitur Eurip. Hec. 260 τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν, Herc. f. 828 τὸ χρῆν νιν ἐξέσωζεν. Hanc Thomas Mag. s. v. χρή et Eustathius ad Od. p. 1647, 37, qui Hecubae loco utuntur, et idem Eustathius ad Il. p. 751, 54, ubi χρῆν apud Sophoclem et Euripidem extare testatur, miro errore invitis et forma et sensu pro infinitivo venditant. Sequuti sunt recentiores omnes. Immo χρῆν rariore contractionis genere e χρὴ ὄν factum est ut πάρηρος et ξυνήν apud Hesychium e παρήορος et ξυνήων, nec dissimile est Atticum πλεῖν pro πλεῖον. Ceterum rectius scripseris χρήν, quum omnia haec verbi χρή declinamenta accentum verbi substantivi servent, quantum licet per summas accentus leges.

Praeter. χρῆν (e χρὴ ἦν) sic sine augmento constanter est apud Herodotum, qui praeterea augmentum syllabicum nusquam omittit, apud Thucydidem cf. Poppo ad I. c. 39, apud Aeschylum; nam δ' ἐχρῆν Choeph. 894 Wellauerus Lex. Aesch. II. p. 341 recte in δὲ χρῆν mutavit. Altera forma ἐχρῆν, quae augmentum errore quodam praefixum habet, primum reperitur apud Pindarum Nem. VII. 44, qui χρῆν fr. 89, semel apud Sophoclem in fragmento Aletae fr. 94 (nam pro σ' ἐχρῆν Phil. 1062 facile scripseris σὲ χρῆν), saepe sed paullo rarius quam genuina χρῆν apud Euripidem et Aristophanem; de recentioribus nunc quaerere non vacat.

Futur. χρῆσται (e χρὴ ἔσται) apud Sophoclem legitur Oed. C. 504 et in fragmento Triptolemi fr. 537, quod scholiastes ad eum locum affert; libri praebent χρῆ 'σται et χρῆσται. Scholia sequuti Wolfius Anall. I. p. 456 et Buttmannus Gramm. I. p. 117 miram finxerunt crasin e χρεία ἔσται; Reisigius Synt. p. 32 et Dindorfius χρεία novo modo (cf. Lobeck Pathol. p. 45.) in χρῆ vel χρὴ mutatum crasin facere voluerunt. Multo rectius (nam χρεία ne sententiae quidem convenit) Hermannus χρῆσται syncope e χρήσεται fieri dixit ut ἔσται ex ἔσεται, id quod prope a vero abest. Eandem formam Buttmannus et Hermannus recte pro corrupto χρῆσθαι restituerunt in duobus Aristophanis et Pherecratis fragmentis apud Suidam s. v. χρή (Comicc. II. p. 1101. 299) **), ubi Dindorfius Suidae interpretationi δεῖ confisus minus recte conjecit χρῆ 'στιν, quod idem

---

*) Nisi fallor, vox non diversa est a Sanscr. rai, Lat. res, nec refert significatione multum distat a χρή.

**) Minus certum est idem χρῆσται (χρῆσται) apud Phrynichum Comicum a Meinekio II. p. 593 pro χρῆσθαι restitutum.

Theognidi vs. 805 H. Sauppius vindicare ausus est Epist. Crit. p. 99. Qua auctoritate nitatur futuri forma *χρήσει*, quam grammaticae solam norunt, nescio; fortasse propter *ἀποχρήσει* male ficta est.

Attende animum, quam omnes formae et accentus difficultates, in quibus frustra laborarunt, hac verbi natura intellecta, facile explicentur, potissimum in Praes. *χρή*, Part. *χρεών* et *χρήν*, Praet. *χρῆν* (quem adeo ab origine infinitivum esse Goettlingius ad Theodos. p. 218 docuit) et *ἐχρῆν*, Fut. *χρῆσται*.

Aliae crases, quarum causa in verbo *εἶναι* posita est, sunt *σοὔστι* Aesch. Eum. 873, quum apud tragicos pronomina *μοι* et *σοι* non sint crasis efficientes; deinde, *καιτοὔστίν* Arist. Vesp. 599 et ibid. 27 *δεινόν γε τοὔστ'* a Dindorfio pro *δεινόν γέ που 'στ'* scriptum. Plerumque autem, quod *ε* cum praecedentibus vocalibus *ᾱ*, *η*, *ω*, *ου* coalescens abjici videtur, crases verbi *εἶναι* velut aphaereses scribuntur, ut *ὥρα 'στι*, *πολλή 'στ' ἀνάγκη*, *κρείττω 'στι*, *ποῦ 'στι* (Meinekius semel recte crasin expressit apud Cratinum II. p. 237 *ποὖσθ' ἡ κύλιξ*), *ποῦ 'στον* Oed. Col. 1107, *εὐφημία 'στω* Arist. Av. 959 et innumera ejus generis, quae rectius *ὡρᾶστὶ* etc. scribi infra magis apparebit. Ceterum apud Homerum verbum *εἶναι* neque crasin efficit neque aphaeresin patitur; antiquissimum exemplum est in versu sive Phocylideo fr. 18 sive Theognideo vs. 147 *ἀρετή 'στιν*.

b) Particula *ἄρα* apud Atticos saepe per crasin coalescit cum *τοι* in *τἄρα*, *μεντἄρα*, *ἦ τἄρα*, *οὐ τἄρα*, *μή τἄρα*; raro nec nisi apud Aristophanem cum verbis: Ach. 325 *δήξομἄρ'*, Thesm. 248 *οἰμώξετἄρ'*, Plut. 876 *οἰμώξἄρα* pro *οἰμώξει ἄρα*, Pax. 532 *κλαυσἄρα* pro *κλαύσει ἄρα*. Alia ejusdem voculae crasis grammaticos mirum in modum latuit. — Particula *ἆρα* modo ab *ἄρα* potestate nihil differre videtur, modo interrogativa vi instructa est. Itaque partim vocalem a poëtis metri causa productam arbitrantur, quo nihil incredibilius, partim accentu interrogativo accedente vocalis tempus auctum esse affirmant, id quod vix probabilius est; Hermannus autem in praefatione ad Oed. Col., jure metricam illam productionem abhorrens, voculae potestatem non interrogativam violenter eripere conatus est. Veriora docet locuples auctor Apollonius Dyscolus*), quum pro Attico *ἆρα* in reliquis dialectis *ἦρα* (*ἦ ῥα*) esse dicit. Quum enim dialecti Dorica et Aeolica *η* pro Attico *ᾱ* non possint habere nisi in syllabis contractis, jam apparet *ἆρα* ex *ἦ ἄρα* factum esse crasi eo faciliore, quod utraque vocula ad coalescendum inclinat. Itaque ut *ἦ* et *ἦ ῥα* duplicem potestatem habent, interrogandi et asseverandi, ita etiam *ἆρα*, quae nunquam, quod Hermannus recte sensisse videtur, pro simplici *ἄρα* posita est, sed extra interrogationem ubique gravem affirmationem continet. Hoc vero non mirum est, quod quum *ἦ ῥα* in principiis sententiarum collocari soleat (postpositum invenio in Batrachom. 174 *μυσὶν ἦ ῥ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ*;), *ἆρα* magis magisque loci mutandi facultatem nacta est. Neque tamen *ἆρα* extra interrogationem non potest primam sedem occupare, id quod Hermanno potissimum ad Soph. Ant. 628 contendenti ab omnibus fere creditum est. Unus, quantum video, Meinekius sobrio judicio aliquoties *ἆρα* in initiis sententiarum sine interrogatione prolatarum toleravit. In quarto Comicorum volumine ejus generis haec leguntur:

Philem. p. 42. *ἆρ' ἐστὶ τοῖς νοσοῦσι χρησιμὸς λόγος.*
Menand. p. 194. *ἆρ' ἐστὶν ἀρετῆς καὶ βίου διδάσκαλος*
ἐλευθέρου τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγρός.

---

*) de conj. p. 490. *Ἆρα. οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον, ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς, ἦρα λέγεται* cf. Scholl. Dion. Thr. p. 968, 23. Uterque (Apoll. p. 494, 7) in eo errat, quod *ἦ ῥα*, ubi aperte non est interrogativum ut in Homerico versu *ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός* Il. *κ*, 401, pro *ἄρα* esse putant.

† Id. p. 198 ἀρ' ἐστὶν ἀγαθῶν πᾶσι πλείστων αἰτία
ἡ σύνεσις, ἂν ᾖ πρὸς τὰ βελτίω σοφή.

(Schneidewinus in Orion. Anthol. I. 15 interrogandi signum appinxit)

Id. p. 341. ἀρ' ἐστὶ θυμοῦ φάρμακον χρηστὸς λόγος.

Id. p. 358. ἀρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος.

Diphil. p. 421. ἀρ' ἐστὶν ἀνοητότατον αἰσχροκερδία.

Bis tamen idem simillimis sententiis, ab ἀρ' ἐστὶ ordientibus, interrogationis signum dedit:

Menand. p. 116. ἀρ' ἐστὶ πάντων ἀγρυπνία λαλίστατον;

Id. p. 149. ἀρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος;

in priore loco Theoni obsecutus, qui in Progymnasmatis ap. Walz. I. p. 196 ἐπαπόρησιν inesse dicit, quanquam idem p. 200 γνωμικὸν λόγον esse recte docet; de altero (qui inter Monosticha p. 358 iterum legitur sine interrogatione) Diogeni Laertio VII., 68 confisus, qui secundum stoicorum doctrinam ἐπαπορητικόν τι agnoscit. Apparet jam antiquos grammaticos duplici vocis ἆρα potestate deceptos esse (vide etiam Apollonium l. l.); nam qui sententias illas sine praecepta opinione perlustraverit, facile intelliget, primum nullo pacto partem interrogative efferri posse, partem sine interrogatione; deinde in omnibus tantum abesse ut aliquid dubitationis insit, ut gravem asseverationem habeant. Vulgo talia ad interrogationem detorquentes ἆρα pro ἀρ' οὐ esse volunt, ut Soph. Oed. C. 753 ἀρ' ἄθλιον τοὔνειδος, ὦ τάλας ἐγώ, ὠνείδισ' εἰς σὲ κἀμὲ καὶ τὸ πᾶν γένος; — Xenoph. Cyr. VII. 5, 40 οὕτω δὴ ὁ Κῦρος λέγει· Ἆρα, ἔφη, ὦ ἄνδρες, νῦν μὲν καιρὸς διαλυθῆναι; αὔριον δὲ πρωῒ ἔλθετε. — Plat. Charm. p. 159 B. ἀρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, εὖ λέγεις; et sexcenta alia. Quod interpretationis artificium quam non sit probabile, in luce positum est. Neque quidquam lucramur Hermanni praecepto, ἆρα pro ἀρ' οὐ positum sicut οὔκουν ab interrogatione ad affirmationem converti. Nam neque ἀρ' οὐ, quod rectius cum οὔκουν conferri posset, unquam in affirmatione legitur, neque credibile est ἆρα vere pro ἀῤ οὐ usurpari posse*). Contra omnia planissima sunt, si Apollonio credas, ἆρα ab ἦ ῥα, ἦ ἄρα non esse diversum. Ceterum ἆρα aliquoties extra Atticam dialectum reperitur, apud Pindarum Ol. VIII. 46. P. IV. 78. N. V. 30. Isthm. V. 52. VII. 59, Timocreontem vid. Diall. Graecc. II. p. 478, Archilochum fr. 80. 82 Bergk.; his omnibus in locis cum potestate affirmativa postpositum est, quam usus circumscriptionem ad grammaticos potius Alexandrinos quam ad ipsos poëtas referendam esse crediderim.

Sicut ἦ ἄρα in ἆρα, ita aliquoties δὴ ἄρα in δᾶρα coalescere videntur. Sententiae certe hoc optime conveniret in

Eur. Iph. A. 1228. τί δᾶρ' ἐγώ σε; πρέσβυν ἀρ' εἰσδέξομαι;

Arist. Pax 1240. τί δᾶρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι;

ubi nunc δ' ἀῤ et δ' ἄρα leguntur.

c) Particula ἄν cum εἰ coalescit in ἤν sive ἄν, cum ἐπεί in ἐπήν sive ἐπάν, cum τοι in τἄν, μεντἄν, ἦ τἄν, οὐ τἄν. Deinde ἐπειδάν ex ἐπειδὴ ἄν natum videtur; mirum tamen quod ultima

*) Ita ne in Oed. R. 822 quidem accipi debebat: ἀρ' ἔφυν κακός; ἀῤ οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; Nam Oedipus negat se recte malum appellari, quum potius totus impurus sit.

† [illegible]

corripitur ut Aesch. Sept. 716, Eur. Rhes. 469. Cum simplici *δή* crasis facta est in *ἦ δᾶν ἐγὼ θαρσοῦσα* Soph. El. 314, quam Laurentiani A lectionem verissimam esse intellexit Hermannus Opuscc. IV. p. 382. Apud solum Aristophanem *ἄν* etiam cum verbo coalescit Lysistr. 45 *δοῦναι‿ἄν* (Dind. *δοῦνἄν*) *ἐμαυτῆς*. Aliam ejusdem particulae crasin perspiciendo aenigma quoddam grammaticum solveris.

G. Dindorfius in Praefatione ad Scenicc. Gr. p. 7 seqq. duodecim exemplis demonstrare conatus est, *ἄν* potentiale corripi posse, eamque disputationem in Oxoniensi Aeschyli editione ad Sept. 562 repetiit ne verbo quidem commemorans, interim Hermannum in Opuscc. IV. p. 377 seqq. acrem ejus opinionis oppugnatorem exstitisse. Nos quidem a neutro rem confectam esse arbitrati exempla illa in examen revocabimus. Primum Hermanno concedi oportet et Rhesi locum vs. 560 et, quos ipse addidit, Cratini apud Athen. p. 8. A (Mein. II. p. 175) atque Menandri ap. Athen. VIII. p. 364. E. (Mein. IV. p. 161) ita comparatos esse, ut quidquam inde colligi non liceat. Neque Alexidis loco ap. Athen. X. p. 422. A (Mein. III. p. 479) Dindorfius uti debebat:

Μάθοις ἂν οἷον ἀνθρώποις κακὸν
ἔστιν ἡ γαστὴρ, διδάσκει δ' οἷ', ἀναγκάζει δ' ὅσα.
εἴ τις ἀφέλοι τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος,
οὔτ' ἂν ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδεὶς οὔθ' ὑβρίζοιτ' ἂν ἑκών.
νῦν δὲ διὰ ταύτης ἅπαντα γίγνεται τὰ δυσχερῆ.

Hermannus nullam corruptelae suspicionem fore ratus, modo *ἄν* produci posset, pro *ἑκών* proponit *θέλων*, quod Meinekius probavit. At utrumque cum passivis parum congruit; nam ne nunc quidem quisquam volens lubensque injuria et superbia afficitur. Praeterea passiva illa sententiam ingratum in modum invertunt. Quare, quum insuper libri *οὐδ' ἄν* praebeant, potius legendum esse videtur:

οὐδ' ἂν ἀδικοῖ γ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδ' ὑβρίζοι τἂν ἑκών.

Tum apud Sophoclem El. 314, ubi Dindorfius edidit *ἦ δ' ἂν ἐγὼ θαρσοῦσα κτλ.* *), Hermannus rectissime e Laur. A *ἦ δᾶν* i. e. *ἦ δὴ ἂν* recipi jussit.

At octies *ἄν* producitur post *οὐκ* in versus initio positum, quos locos Hermanni ordinem sequuti pertractabimus:

1) Eurip. Hel. 1051. *οὐκ ἂν ἀνάσχοιτ' οὐδὲ σιγήσειεν ἂν*
μέλλοντ' ἀδελφὴ σύγγονον κατακτανεῖν.

Ita libri; vulgo *οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιτ'* ex emendatione Porti, quam neminem non probaturum esse Hermannus contendit. At pronominis absentiam Dindorfius excusaverat simillimo loco Bacch. 789 *Βρόμιος οὐκ ἀνέξεται κινοῦντα Βάκχας εὐΐων ὀρῶν ἄπο.*

2) Id. Herc. f. 1250 in stichomythia Thesei et Herculis, ubi ille hunc a consilio mortis depellere studet:

---

*) Dindorfius particulis *ἦ δὲ* vim interrogativam vindicavit et hic et Arist. Av. 23, ubi edidit
ἡ δ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι;
Vulgo *οὐδ' ἡ κορώνη*, Rav. Γ. *ἦδ' ἡ κορώνη*. Lege *ἦ δὴ κορώνη*.

Θ. ὁ πολλὰ δὴ τλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε;
ΗΡ. οὔκουν τοσαῦτά γ', εἰ μέτρῳ μοχθητέον.
Θ. εὐεργέτης βροτοῖσι καὶ μέγας φίλος;
ΗΡ. οἱ δ' οὐδὲν ὠφελοῦσί μ', ἀλλ' Ἥρα κρατεῖ,
Θ. οὐκ ἂν ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαθίᾳ θανεῖν.

Ita Aldina et codices Parisini apud Fixium; Barnesius οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιθ' „consentientibus Florentinis", ut dicit Matthiae, qui collationum silentio nimis confisus esse videtur. Hermannus affirmat pronomen necessarium esse. Immo, si quid video, sententiam, a nemine quidem perspectam, pervertit intolerabilem in modum. Ut enim ἀνέχεσθαι cum acc. c. inf. jungi possit, cujus constructionis exempla desidero, qui jam erit sensus? „Hellas non sustinebit te per stultitiam mori", ubi et ἀμαθίᾳ otiosum atque molestum esse videtur neque aliud argumentum a Theseo affertur, nisi quod in verbis εὐεργέτης κτλ. (leg. εὐεργέτης i. e. ὁ εὐεργέτης) prolatum Hercules jam refutaverat. Contra sine pronomine haec inest aptissima sententia: „Graecus vir non sustinebit temere mori barbarorum in modum", ad quod argumentum Hercules respondens accurate exponit, quibus causis ad mortem quaerendam commoveatur. Nimirum fugit interpretes, Ἑλλάς hic pro Ἕλλην esse ut Phoen. 1509. Soph. Trach. 1060 (quem locum Hermannus recte interpretatus est) cf. Antiatt. Bekk. p. 97, 4 Ἑλλὰς ὁ ἀνήρ, Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ et Lobeck. Parall. p. 263.

3) Ibid. 185 Δίρφυν δ' ἐρωτῶν, ἥ σ' ἔθρεψ' Ἀβαντίδα
οὐκ ἂν ἐπαινέσειεν.

Ita Aldina; Parisini οὐκ ἄν γ', recentiores e conj. Reiskii et Barnesii οὐκ ἄν σ'. Pronomen bene abesse posse Hermannus concedit.

4) Aesch. Ag. 340. οὐκ ἂν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν.

Ita Dindorfius ex ingenio edidit, quum vulgo cum Victoriana et cod. Farn. legeretur οὐκ ἄν γ', Dindorfii suspicionem egregie confirmavit lectio ἀνελόντες a Hermanno e codice Veneto Bessarionis prolata. Hic codex non diversus est a Marcianae codice CCCCLXVIII (XCI, 4), qui, ut Franzius meus nuper post iter Italicum me certiorem fecit, praeter Prom. Sept. Pers. Agamemnonis continet initium vs. 1—348 (quum in Mediceo lacuna incipiat post vs 310), in Agamemnone (Franzio quidem judice) e Mediceo nondum mutilo descriptus.

5) Soph. Aj. 1338. ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἄν·

6) Eur. Med. 866. ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς
οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι.

7) Id. Troad. 408. εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας,
οὐκ ἂν ἀμισθὶ τοὺς ἐμοὺς στρατηλάτας
τοιαῖσδε φήμαις ἐξέπεμπες ἂν χθονός.

8) Soph. Ant. 747. οὐκ ἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.

In his quatuor locis optimi libri οὐκ ἄν, pejores, quos ante Dindorfium sequuti sunt, οὐκ ἄν γ' et partim οὔκουν. — Rectissime Hermannus intellexit, de quinque vel sex posterioribus locis (adeo, nisi fallimur, de omnibus octo), quorum ratio simillima est, commune judicium faciendum esse. Minus recte contendit, satis probabiliter οὐκ ἄν γ' genuinam lectionem haberi posse. Quum enim particula γ' non legatur nisi in pejoribus libris recentiorum grammaticulorum correctricem manum expertis, quos constat saepissime ea vocula inserta metro, quod labare videretur, fulmentum

addidisse, verisimillimum est sine controversia, etiam hic eosdem idem egisse. Deinde Hermanno asseveranti, omnibus iis locis restrictivam particulae vim bene convenire non magis credo quam particularum *ἄν γε* conjunctionem vere Graecam esse, praeterquam ubi *ἄν* cum conjunctione aliqua in unam vocem coaluit, ut *ἤν γε* i. e. *εἰ ἄν γε* nec minus *πρὶν ἄν γε*: Arist. Vesp. 919 *μή προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ, πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων*, unde recte nuper Dindorfius cum Bentlejo in simili loco Ach. 298 restituit *μηδαμῶς πρὶν ἄν γ' ἀκούσητ'* (Rav. A *πρίν γ' ἂν ἀκούσητ'*, alii libri aliter). Aegre quidem ex ipsis vocularum notionibus demonstraveris, non potuisse fieri ut conjungerentur; non junctas esse (nam plurimum in talibus valet usus), probabili ratiocinatione efficitur. Nam praeter sex illos locos *ἄν γε* non legitur nisi in his:

Eur. Herc. f. 1196 *οὐκ ἄν γ' εἰδείης ἕτερον*
πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε θνατῶν.

Dindorfius recepit Elmsleji emendationem *οὐκ ἄν ἴδοις*. Equidem non video, cur in *εἰδείης* offendatur; quum vero in Par. A *γ'* omissum sit, hic ipse est nonus locus, ubi *ἄν* cum *οὐκ* junctum producitur. Deinde Anaxilae fragmento ap. Poll. X. 190 (III. p. 342 Mein.) *οὐκ ἄν γ' ἐμοὶ τουτὶ γένοιτο κεράμινον*, nihil tribui posse intellexit Meinekius, quod codicis Vossiani lectione *γένηται* recepta *ἄν* sit conjunctio. — At bis *ἄν γε* sine elisione legitur, ut particula non possit syllabae producendae causa intrusa existimari. Mirum quod non saepius, si ea particularum prae aliis frequentatarum compositio Graeca fuit. Quid quod uterque locus sententiae nomine corruptelae suspectus est? Primum Eur. Orest. 784, ubi Orestes cum Pylade deliberans ad fugam capessendam inclinat:

ΟΡ. καί τις ἄν γέ μ' οἰκτίσειε. ΠΥΛ. μέγα γὰρ ηὑγένειά σου.

Ita Brunckius scripsit pro *καὶ τίς ἄν γε*, Hermannus conjecit *καί τις ἄν μ' ἐποικτίσειε.* At sententia languidior, si aliquos sui miserturos dicat. Vix dubito quin poëta scripserit *καὶ τίς ἄν μ' οὐκ οἰκτίσειε*; Postquam *οὐκ* facili errore excidit, metri fulciendi gratia *γε* injectum est. Deinde Phoen. 1213 in stichomythia Iocastae et Nuntii, qui nuntiato felici pugnae eventu fratrum consilium certaminis singularis ineundi celare studet:

ΑΓΓ. μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν.
ΙΟΚ. κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.
ΑΓΓ. κοὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά,
ΙΟΚ. ἤν μή γε φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.

Ultima nuntii verba parum apta sunt, etiamsi e parte librorum recipias *οὐκ ἄν γε*; Jocastae autem dictum tum demum, nisi vehementer fallor, tolerabilem sententiam contineret, si gravis quaedam minatio suppleri posset ut Orest. 1593 *ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς*, id quod fieri non posse apparet; scholia intelligi jubent *λέξεις*. Neque perspicitur, quomodo nuntius deinceps gravissima necessitate ad dicendum compelli sibi videatur. Itaque persuasum habemus tres ultimos versus (quo ducit etiam illud *κοὐκ*) Iocastae continuandos esse et medio versu minationem illam contentam fuisse, cui proverbialis locutio ultimi versus apte addi potuerit. Minus apparet, quae fuerint ipsa genuina verba.

Utut res est, illis locis, de quibus disputamus, lectionem *οὐκ ἄν γ'* relinqui non posse apparet. Et ipse Hermannus, quum in tot locis meliores libri tueantur *οὐκ ἄν* in principio totius sententiae aut apodosis positum et ubi gravis asseveratio aptissima sit, rectius in quinque illis sexve locis *οὐτἄν* reponi censet, quam medelam Porsonus et Elmslejus in Med. 867, hic praeterea in Aj. 1338 et Ant. 747 proposuerant. Multo sane hoc probabilius. At mirum tamen, quod in nullo eorum locorum lectionis *οὐτἄν* vestigium exstat nec magis in ullo loco pro *οὐτἄν* varia

lectio οὐκ ἂν reperitur. Et quid est, cur Hermannus in optimorum librorum lectionem octo novemve locorum simillimorum consensu firmatam tam infesto animo saeviat? Negat ἄν potentiale, innumeris in locis apud omnes poëtas correptum, aliquoties produci posse cum ulla veri specie. Rectissime. Quid vero, si productum hoc ἂν a correpto non minus diversum sit quam alterum illud, quod ex εἰ ἂν coaluit? Quum enim omnibus illis locis gravis asseveratio optime conveniat, jam neminem, opinor, latet, hoc ἂν crasi factum esse ex ἦ ἄν, ut Atticos dicere oportebat pro epico et lyrico ἦ κεν, cui crasi simillimae sunt, de quibus supra diximus, ἆρα ex ἦ ἄρα et δᾶν e δὴ ἄν. Eodem autem modo οὐκ ἂν juncta sunt, quo οὐκ ἆρα, quae item saepissime in principio sententiarum leguntur, nec dissimilis quoad voculae ἦ collocationem est glossa Hesychiana οὐ γάρ ἦ, οὐ γάρ δή. — Jam vero hoc ἂν num forte nusquam usurpatum est nisi cum negatione copulatum? Aliud quid docere videtur unicus, qui restat, locus:

Aesch. Sept. 542 θεῶν θελόντων δ' ἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ. Quum pars codicum, inter quos boni libri Reg. A et Colb. 2, δ' omittant, Hermannus θεῶν apte ad praecedentia trahens corrigit ἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ, parum probabiliter, quum relativum vix intelligi possit. Equidem mihi persuadeo Aeschylum scripsisse:

ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται,
πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν
θεῶν θελόντων. ἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ;

ut etiam hic ἂν ex ἦ ἂν natum sit et interrogatio insigni cum vi orationem claudat sicut Ag. 260 ἦ τορῶς λέγω; vel Soph. Aj. 1158 μῶν ἠνιξάμην; — Optime autem se habet, quod solum ἂν apud unicum Aeschylum legitur, οὐκ ἂν apud solos tragicos, nunquam apud comicos. Apparet enim hoc ἄν, quod a potentiali ἄν parum differret, mature ita exolevisse ut paullo diutius in formula οὐκ ἂν haereret.

d) Negatio οὐ cum sequentibus vocibus per crasin coalescere non potest, quoniam ante vocales in οὐκ abit. Cum antecedentibus rarius tam arcte juncta est, ut crasis fieri possit, praeterquam si quae ipsae crasis appetentes sunt ut καί, ἤ, ἦ, μή. Sua autem vi οὐ coit primum cum ἐπεί: Hom. Od. λ, 249. Aesch. Suppl. 884. Soph. Oed. C. 1436 ἐπεί οὐ, Hom. Il. ν, 777. Theogn. 931. Soph. Phil. 948 et fr. 470 ἐπεὶ οὐδέ, Hesiod. Sc. 218 ἐπεὶ οὐδαμῇ, Soph. Phil. 446 ἐπεὶ οὐδέν, 1037 ἐπεὶ οὔποτε. Deinde cum ἐγώ: Sapph. fr. 87 (77) ἐγώ οὐδέ et saepe apud Atticos; nam crasis causam non in ἐγώ quaerendam esse infra docebimus. Postremo apud Aristophanem crasin efficit in jurandi formulis: Thesm. 269 μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐκ, ἤν γε μὴ ὀμόσῃς ἐμοί, Lys. 1171 οὐ τὼ σιὼ οὐχὶ πάντα γ' ὦ λισσάνιε (ubi Dind. male reliquit virgulam post σιώ), Ran. 508 μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομαι.

e) Pronominis ἐγώ crases cum vocabulis praecedentibus nullae fere editae leguntur. Nam pro οἴ‿ἐγώ, quod apud Aeschylum Sept. 790. Pers. 437. 509. Ch. 680. 874. 880. 915 omnes libri tenent, apud Sophoclem Aj. 803. El. 674. 1115 plerique, post Porsonum et Brunckium οἳ 'γώ per aphaeresin editum est, nisi quod Blomfieldius et Wellauerus librorum lectionem in Aeschylo tutati sunt. Qui recte egisse videntur; nam οἴ ἐγώ non minus in unam vocem coalescunt quam οἴμοι. Hujus tamen crasis causa etiam in vocula οἴ quaeri potest. At probabile est pronomen ἐγώ, quod facillime cum verbo sequente coalescat ut ἐγῷδα, ἐγῷμαι, ἐγώ‿εἴσομαι, etiam cum antecedente verbo suo crasin facere potuisse. Sed in talibus ubique aphaeresis scripta reperitur, ut ἀξιῶ 'γώ, μόλω 'γώ, θρέψω 'γώ, ἤδη 'γώ, ἄχθομαι 'γώ, γράψομαι 'γώ. Quorum pleraque nulla litera mutata in crasis formam redigi possunt, ultima certe levissima mutatione, ut Dindorfius Eur. Iph. A. 1396 sine libris scripsit γενήσομἀγώ, quum in Ald. sit γενήσομ' ἐγώ, vulg. γενήσομαι

'γώ. Deinde ἐγώ etiam cum nominibus aliquoties crasin facere putaveris ut in λοισθία 'γώ Soph. Ant. 895, μελέα 'γώ Eur. Suppl. 273. Neque apud tragicos certa aphaeresis exempla reperiri, infra apparebit.

C. Graviora vocabula bina per crasin coalescere non possunt, nisi frequenti usu ita copulata sunt, ut unius vocis speciem referant. Ejus generis haec sunt:

a) Οὕνεκα et τοὔνεκα inde ab Homero et ὁθούνεκα i. e. ὅτου ἕνεκα apud Atticos. — b) τύχἀγαθῇ Arist. Av. 436. 675. Eccl. 131, Nicostrat. ap. Athen. XV., 693. A (III. p. 285 Mein.), quod libris partim ducibus Dindorfius recte restituit, quum aphaeresis τύχῃ 'γαθῇ, quae olim edita erat, ferri nequeat. — c) Ὁσημέραι i. e. ὅσαι ἡμέραι, ut quotidie natum est e quot dies, Arist, Plut. 1006, Alexis ap. Stob. 30, 8 (III. p. 520 Mein.) nec raro in oratione pedestri, cf. Interprett. ad Greg. C. p. 65, ubi ex Et. Leid. etiam ὁσῶραι commemoratur. — d) Ὀκτώ‿ὀβολοί Crates ap. Poll. IX, 62 (II. p. 241 Mein.) et Lynceus ap. Athen. IV. p. 138 (IV. p. 433 Mein.), quibus in locis Meinekius parum recte invitis libris aphaeresin illegitimam ὀκτὼ 'βολοί edidit. Idem in Amphidis fragmento ap. Athen. VI. p. 224 (III. p. 313 Mein.) scripsit:

κᾆτ' οὐ λαλῶν ὅλα
τὰ ῥήματ', ἀλλὰ συλλαβὴν ἀφελών· τάρων
βολῶν γένοιτ' ἄν. ἡ δὲ κέστρα; κτὼ βολῶν.

qui locus est de piscariorum insolentia. Libri τεττάρων (editiones VL τάρων) ὀβολῶν, deinde A. ὀκτὼ βολῶν, P. ὀκτὼ ὀβολῶν, VL ὀκτ' ὠβολῶν. Recte τάρων et κτώ scripta sunt, quae numeralia vulgaris et concitatior elocutio facile mutilabat; minus recte, nisi fallor, βολῶν. Restitue ὀβολῶν et κτὼ‿ὀβολῶν aut plerisque libris ducibus κτὠβολῶν, unde etiam in illis locis ὀκτὠβολοί scribere licet. Similiter in vulgari Anglorum pronuntiatione coaluerunt twopence, fivepence (pronuntia tuppns, fippns) — e) Ἴττω‿Ἡρακλῆς Arist. Ach. 860 in Boeotica jurandi formula. — f) Ἔα‿αὐτό Arist. Lys. 945, ἔα‿αὐτόν Ran. 1245 (ubi Dind. e Rav. male recepit ἔασον); hinc bene Dawesius eandem crasin restituit Sophocli Oed. Col. 1192, ubi libri αὐτόν vel αὐτόν. Dindorfius tamen Reisigio auctore ἔασον edere maluit, Hermannus cum Wundero ἔα νιν. Crasis eo facilius fieri poterat, quod accusativus αὐτόν (nec minus haud dubie αὐτό) interdum enclitica natura utebatur. Indidem explica crasin 'γαὐτ' Nub. 901 i. e. ἐγώ αὐτά, de qua infra dicemus. Itaque haec rectius ad secundum crasis genus referri videntur. — g) Ad idem crasis genus pertinent pronomina Ionica ἐμεωυτοῦ, σεωυτοῦ, ἑωυτοῦ, ex ἐμέο αὐτοῦ, σέο αὐτοῦ, ἕο αὐτοῦ, quae vocalium ratio errore quodam a genitivo ad reliquos casus translata est. Mirum autem, quod crasis elisioni brevis vocalis praelata est. Hac utuntur reliquae dialecti. — h) Postremo huc referendam censuimus vocularum μή ἀλλά conjunctionem:

Aesch. Ch. 904. *ΟΡ.* αἰσχύνομαί σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.
ΚΛ. μή, ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.
Arist. Ach. 458. *ΕΥΡ.* ἄπελθε νῦν μοι. *ΔΙΚ.* μή, ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον

(Dind. utrobique invitis libris μἀλλά). Apparet ad μή proprie ex antecedentibus imperativum aliquem repetendum esse, sed quotidiano usu factum esse, ut incisione omissa μή ἀλλά in unam vocem (immo) coalescerent, quare virgula delenda est. Cum hoc μὴ ἀλλά, quod jungitur cum imperativis, Dindorfius non recte confudit μἀλλά, e variis librorum corruptelis ab ipso, praeeunte Porsono, Aristophani aliquoties optime restitutum:

Av. 109. *ΕΠ.* μῶν ἡλιαστά; *ΕΥ.* μἀλλὰ θατέρου τρόπου, ἀπηλιαστά.
Ran. 103. *ΗΡ.* σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; *ΔΙ.* μἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.

Ibid. 610. *ΔΙ. εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια; Ξ. μᾶλλ' ὑπερφυᾶ.*

• Ibid. 745. *Ξ. χαίρεις, ἱκετεύω; ΔΙ. μᾶλλ' ἐποπτεύειν δοκῶ.*

Ibid. 750. *Ξ. ὁμόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν, ἅττ' ἂν λαλῶσι; ΔΙ. μᾶλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.*

Thesm. 645. *ΚΑ. καὶ ποῦ 'στιν; ΓΥΝ. αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται. ΚΑ. οὐκ ἐνγεταυθί. ΓΥΝ. μᾶλλὰ δεῦρ' ἥκει πάλιν.*

(ubi malim interrogationem *οὐκ ἐνγεταυθί;*). Hoc *μᾶλλά* scholia Av. 109 et Photius (ubi *μάλα* scriptum est) per *οὔκ, ἀλλά* interpretantur; rectissime, ut facile apparet, quoad sensum. At quoad formam ex *οὔκ, ἀλλά* ortum esse non potest. Itaque Dindorfius e *μὴ ἀλλά* coaluisse existimat, sensu invito; nam ubique non imperativum, sed verbum finitum ex antecedentibus repeti oportet. Neque extant alia exempla voculae *μή* cum *α* in *μᾶ* conjunctae. Nam quod idem Dindorfius suadente Elmslejo ad Heracl. 460 ejus generis crases ut *μἀνατραπῆναι, μἀπολείπεσθαι, μἀποδείρῃς* passim apud scenicos edidit, ubique, quantum video, libri adversantur, in quibus aut utraque vox integra extat aut altera aphaeresin passa est ut *μὴ ἀνατραπῆναι* et *μὴ 'νατραπῆναι.* In Soph. Phil. 933 ejusdem correctio *με μἀφέλῃς* paullo magis sustinetur librorum lectione *μή μ' ἀφέλῃς*, sed Hermanni emendatio *με μὴ 'φέλῃς* non violentior est. Postremo pro hoc *μᾶλλά* in codicibus nusquam est *μὴ ἀλλά* sed tantum in scholiis pro varia lectione commemoratur ad Ran. 610 et, ubi a Symmacho repetitur, ad vs. 745. Contra *μὴ ἀλλά* Choeph. 904 et Acharn. 458, ubi locum tuetur, nec minus *εἰ δὲ μὴ ἀλλά* Thesm. 288 (ubi Dind. item *μᾶλλά*) omnium librorum consensu firmantur. Alia igitur origo circumspicienda est nec fere dubito quin *μᾶλλά* e *μὰ ἀλλά* concreverit, hoc autem e formula *μὰ Δί' ἀλλά* (quae ipsa est pro *οὐ μὰ Δί', ἀλλά*) quotidiano usu concisa relictum sit. Nam *μὰ Δί' ἀλλά* eodem sensu quo *οὔκ, ἀλλά* et *μᾶλλά* frequentatur apud Aristophanem, Platonem, alios cf. Stallbaum ad Plat. Phileb. p. 36. A, ut

Arist. Nub. 1290. *ΣΤΡ. τί δῆτα τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ; ΑΜ. μὰ Δί' ἀλλ' ἴσην.*

Reliqua crasis exempla, quaecunque in tres illas classes redigi nequeunt, aut librariorum errori aut criticorum vel antiquorum vel recentium pravae sedulitati debentur, praeterquam si qua alias explicationes admittunt. Nec levem auctoritatem summae illi legi, qua crasin circumscribi diximus, inde accedere putamus, quod paucissimi loci extant, ubi crasis non legitima aut omnium librorum aut meliorum testimoniis nitatur. Antiquiores poëtas perlustrabimus:

Apud Homerum haec pravae crasis exempla leguntur:

Il α, 277. *μήτε σύ, Πηλείδη, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ.*

Ita Wolfius sine libris. Aristarchus, ut docent scholia, *Πηλειδῆθελ'* scripserat, crasin fieri volens, quod Homerus breviore forma *θέλω* non usus esset. Antiquissimi libri haud dubie *ΠΗΛΕΙΔΗΘΕΛ* habuerant; qui superstites sunt, *Πηλείδ' ἤθελ', Πηλείδη θέλ', Πηλείδη 'θέλ'* praebent. Aut hoc, quod ante Wolfium vulgabatur, aut *Πηλείδη θέλ'* probari oportere, infra demonstrabimus.

Il. β, 631. *Μηριόνης ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.*

Versus repetitur η, 166. ϑ, 264. ρ, 259. Alii ut Matthiae Gramm. p. 126 crasin fieri jubent syllabarum *ῳ-ἀν*, alii ut Thierschius Gramm. p. 218 synizesin vix magis tolerabilem vocalium *ια*. Rectius existimaveris *ιῳ* coalescere in unam syllabam sequentis vocalis vi correptam ut in *χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ* Il. α, 15, *δενδρέῳ ἐφεζόμενοι* Il. γ, 152. Hes. Opp. 583, *ἀργυρέῳ οὐδὲν ὅμοιον*

Opp. 140 (quod nunc legitur e verissima Spohnii emendatione pro ἀργύρῳ), ἀργαλέῃ οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ Opp. 640, ubi η-ον per synizesin coalescere Matthiae p. 126 parum recte opinatus est.

Il. ρ, 89. ἀσβέστῳ· οὐδ' υἱὸν λάθεν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας

Foedissimam synizesin recte sustulit Barnesius emendando ἀσβέστῳ· οὐδ' υἷα λάθ' Ἀτρέος (λάθ' est in cod. Lips.), qui assensum tulit Bothii et Buttmanni Gramm. I. p. 117.

Il. σ, 458. υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν.

Ita Wolfius sine libris; scholia A agnoscunt crasin ἐμώκυμόρῳ, codices aut υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ aut, sicut editiones ante Wolfium υἷ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ. Hoc recte praetulerunt Heynius, Hermannus ad H. Ap. 48, Buttmannus l. l., Bothius.

Od. α, 226. εἰλαπίνη ἠὲ γάμος, ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.

Cum Wolfio faciunt ed. Vind. et lemm. scholl. Vulg., sed codd. Harl. et Vindd. 50. 307, l. scholl. E et antiquiores editiones praebent εἰλαπίν' ἠέ. Cui elisioni simillima est Od. μ, 235 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ' ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις, quum praeterea apud Homerum Σκύλλη legatur, non Σκύλλα Quare Spitznerus de vers. her. p. 32 proposuit ἔνθεν μὲν Σκύλλη, Bekkerus autem edidit ἔνθεν γὰρ Σκύλλη secundum variam lectionem (docti, nisi fallor, cujusdam conjecturam) in editione Clarkiana commemoratam; nam in Vind. 5, quum μὲν absit, tamen Σκύλλ' extare videtur. At non minus Σκύλλ' quam εἰλαπίν' defendi posse videtur. Dialectus epica Smyrnae, in Aeolica urbe ab Ionibus capta, ex utriusque stirpis dialectis composita est; Aeolica autem ejus pars et ab initio iniquo foedere usa esse videtur et postea, quum apud Iones potissimum Homerica carmina cantarentur et poesis epica coleretur, ita oppressa est, ut rara ejus vestigia metri praesidio servata sint ut ἄμμες, ἴα pro μία, πίσυρες all. (nam digamma et alia, quae vulgo ab Aeolibus repetuntur, antiquissimis Ionibus communia fuerunt.). Jam vero constat Aeoles barynticos Latinorum more primae declinationis terminationem corripuisse, ut νύμφα Sapph. 56, Ἀφρόδιτα, πρέσβιστα, ἔραννα vid. Diall. Graecc. I. p. 109; constat Homerum inter tot exempla Ionici νύμφη bis Aeolico νύμφα usum esse Il. γ, 130. Od. δ, 743. Cur igitur miremur singulis vicibus Aeolicas formas Σκύλλα et εἰλάπινα (hunc accentum malim) in textu Homerico haesisse? Praeterea hinc alii loco

Od. ω, 247. οὐκ ὄγχνη, οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.

sine librorum ope pravae synizesis medelam afferre licet; lege οὐκ ὄγχν'.

Od. η, 89. ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ.

Synizesis σταθμοί‿ἐν, quam agnoscit Wolfius Anall. I. p. 448, caesura sublata versum misere perderet, nec tolerabilius alii δὲ σταθμοί pro anapaesto accepere. Itaque Bothius edidit ἀργύρεοι σταθμοὶ δ' ἐν, quae collocatio apud Homerum vix ferri potest, Bekkerus probabilius σταθμοὶ δ' ἀργύρεοι.

Apud **Alcaeum** unum pravae crasis exemplum editum est fr. 54 Bergk. (45 Schn.)

Ἰόπλοκ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι,
θέλω τι εἴπην, ἀλλά με κωλύει‿αἴδως

Quos versus, alterum ab Hephaestione, alterum ab Aristotele servatum Bergkius ingeniosa conjectura primus conjungens simul primus synizesin illam fieri jussit, quum antea alter versus strophae Alcaïcae initium habitus esset: θέλω τι εἴπην, ἀλλά με κωλύει | αἴδως. Aegre tamen Bergkii inventum abjicimus; forsitan poëta scripserit: θέλω τι εἴπην, ἀλλά με κωλύει γὰρ | αἴδως.

Plura ejus generis in Sapphonis reliquiis a Bergkio potissimum admissa sunt:

Fr. I. vs. 11. *πύκνα δινεύεντες ἀπ' ὠράνω αἴθερος διὰ μέσσω.*

Ultimorum lectio, quae synizesin illicitam postulat, recentibus libris debetur et librarii alicujus non indocti conjecturam sapit. Antiquissimus Dionysii liber Parisinus (nec multum differunt reliqui meliores) habet: *πυκνά δινῆντες πτερὰ ἀπ' ὠρανῶ. θέρος δ' ἀμεσπω*. Unde quae crasi vitata elicuimus in Mus. Rhen. Nov. I. p. 389 et Diall. II. p. 541, jam parum placent, nec levi mutatione tantae corruptelae mederi valemus. Dubitanter, ut decet, proponimus:

κάλοι δὲ σ' ἄγον
ὤκεες στροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας
πύκνα δίννοντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω, θύ-
ραις δὲ πρὸς ἄμμαις
αἶψ' ἄρ' ἐξίκοντο.

Πω e compendio *πρ* ortum, deinde transpositum esse existima; *αἶψ' ἄρ'* e librorum vestigiis olim restituimus pro *αἶψα δ'*.

Ibid. vs. 17. *κὤ,ττι ἔμῳ μάλιστα θέλω γένεσθαι.*

Synizesin duplici nomine intolerabilem l. l. sustulimus recepta libri Parisini lectione *κὤ,ττ' ἔμῳ*. Pronomen *ὅ,τι* elisionem patitur etiam apud Homerum Od. *ο*, 317 *ὅ,ττ' ἐθέλοιεν*, si lectio genuina est vid. infra. Frequens autem apud eundem est vocalis elisio in conjunctione *ὅτι* vid. Faesi in Actt. Soc. Graec. Lips. II. p. 323 seqq.

Fr. 49 (27 Schn.) *οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω ξυνοίκην νέῳ εὖσα γεραιτέρα.*

Νέῳ εὖσα Bergkius e conj. pro vulg. *οὖσα*, quum in Stobaei codicibus AB sit *νέ' οὖσα*. Nos Diall. II. p. 543 correximus *ξυνοίκην ἔοισα*, ut ante nos fecerat Seidlerus; neque *εὖσα* Aeolicum est cf. ibid. p. 548.

Fr. 69 (78). *ἀλλ' οὐ γὰρ θέμις ἐν μοισοπόλῳ οἰκίᾳ.*

Ita Bergkius cum Nevio; Schneidewinus *Μοισοπόλω οἰκίᾳ*. Maximi Tyrii verba *οὐ γὰρ θέμις ἐν μοισοπόλων οἰκίᾳ* nos jam Diall. I. p. 269 (cf. II. p. 546) nihil addentes nihilque mutantes praeter ordinem verborum in hunc versum prava crasi liberum redegeramus: *οὐ γάρ οἰκίᾳ ἐν μοισοπόλων θέμις.*

Fr. 73 (69). *κατθάνοισα δὲ κείσῃ οὐδ' ἔτι τις μναμοσύνα σέθεν*
ἔσσετ' οὐδέποτ' εἰς ὕστερον.

Apud Stobaeum est *κείσεαι οὐδέποτε μν.*, quod propter sequens *οὐδέποτε* ferri nequit; apud Plutarchum *κείσεαι οὐδέ τις μν.*, unde Spengelius elicuit *οὐδ' ἔτι τις*. At apparet mature lectionem dubiam fuisse. Aliud corruptelae vestigium est in *κείσεαι*, quae forma in synizesi vix servata esset. Postremo *κατθάνοισα κείσεαι* i. e. mortua jacebis cf. *κεῖται θανών* Aesch. Pers. 317 et saepe solum *κεῖσθαι*, parum aptum est, quum ea sors omnes homines maneat, non *γυναῖκα ἀπαίδευτον* prae aliis. Itaque corrigo:

κατθάνοισα δ' ἐπεὶ κείσεαι, οὐ μναμοσύνα σέθεν
ἔσσετ' οὐδέποτ' εἰς ὕστερον.

Quum syllaba *πει* casu excidisset, versus lacuna imperitius expleta est.

Fr. 83 (83). *ἁ δ' ἀμφοτέρων κρᾶσις ἔχει εὐδαιμονίας τό γ' ἄκρον*

Ita Bergkius ex ingenio pro *ἡ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τὸ ἄκρον*, quae non Sapphonis verba esse, sed scholiastae Pindarici, docuimus in Mus. Rheu. p. 399.

Fr. 102 (51). ὁ μὲν γάρ κάκος, ὄσσον ἴδην πέλεται ἄγαθος,
ὁ δὲ κἄγαθος αὔτικα καὶ κάλος ἔσσεται.

Bergkius e. conj. addidit ἄγαθος, quum Hermannus ἔσσεται pro ἔσται scripsisset. Nos l. l. facillima mutatione scripsimus πέλετ' αἶι i. e. ἀεί, simul ἔσται servantes.

Praeterea ipsi Schneidewinum sequuti Sapphoni pravam crasin dedimus:

Fr. 110 (59) οὐκέτι σ' ἥξω, οὐκέτι σ' ἥξω — — —

secundum Demetrii verba οὐκέτι ἥξω πρὸς σὲ, οὐκέτι ἥξω. Bergkius edidit οὐκέτι σ' ἥξω — — ὦ πάρθενε, σ' οὐκέθ' ἥξω, quanquam Virginitas alloquitur puellam non amplius virginem. Proposuerim:

A. παρθενία, παρθενία, ποῖ με λίποισ' ἀποίχεαι;
B. οὐκέτι σ' εἴξω [πάλιν, ὦ παῖ, πάλιν] οὐκέτ' εἴξω.

εἴξω Aeolice pro ἥξω cf. Diall. II. p. 542.

Apud Anacreontem fr. 16 (9) Bergkius edidit:

οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παιδὶ ἁβρῇ.

Hermannum sequutus; libri παιδὶ, παιδί', ποδί'. Schneidewinus Beitr. z. Krit. d. Poëtt. Lyr. p. 123 synizesin jure damnans παῖδ' ἁβρῇ scribi jubet. At bisyllabi casus vocis παῖς nunquam, ne apud Aeoles quidem, diaeresin patiuntur. Hermanno judice elegantius foret πόδας ἁβρῇ. Eundem sensum restitue levissima mutatione scribens πεδί' ἁβρῇ. Nam πεδίον est inferior pars pedis, vid. Poll. 2, 197, quae hic eo aptius pro toto pede nominari poterat, quod in illa potissimum elegantia pedis spectatur. Eundem vocis usum agnosco in Aeschyleo βοὰ πεδιοπλόκτυπος Sept. 83, quod incredibilem in modum interpretantur sonitus ab ungulis campum quatientibus aut sonus a campis editus, qui equorum ungulis quatiuntur. Intellige fußhufstampfendes Geräusch.

Apud Simonidem fr. 50 (9) Bergkius Schneidewini Delectum sequutus retinuit vulgatam:

κυανέου ἐξ ὕδατος ἅλλοντο καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ

metro praescripto crasin postulans. Aliquanto tolerabilior esset aphaeresis κυανέου 'ξ ὕδατος vid. infr., sed praefero hiatum Pindari exemplo excusatum.

Apud Pindarum Boeckhius, quem Bergkius et Schneidewinus sequuti sunt, ter pravam crasin invitis libris edidit, quod poëta breviore forma θέλω, quam libri tenent, non usus esset: Ol. II. 107 λαλαγῆσαι ἐθέλων, Pyth. X. 5 Ἱπποκλέᾳ ἐθέλοντες, Isthm. V. 40 θυμῷ ἐθέλων. Quartum locum addidit Bergkius Nem. X. 84 lacunam e Schmidii conjectura supplendo: Οὔλυμπον [κατοικῆσαι] ἐθέλεις. Quibus in locis, si forma θέλω jure damnetur, aphaeresin statui posse infra apparebit. Praeterea in editione Bergkiana haec crasis illegitimae exempla reperiuntur:

Ol. XIII. 7. Δίκα καὶ ὁμότροπος εἰράνα ταμίαι ἀνδράσι πλούτου.

Auctore Boeckhio omnes ταμίαι ἀνδράσι per synizesin coalescere volunt. Quod quum fieri nequeat neque tamen corruptelae ullum vestigium extet, syllabas ιαι in syllabam positione correptam coire existimaveris ut in exemplis supra ad Hom. Il. β, 651 congestis. Aliam tamen suspicionem mox ad Pyth. XI. 54 proponemus.

Pyth. I. 56. οὕτω δ' Ἱέρωνι πέλοι ὀρθωτὴρ θεός.

Ita Bergkius ex ingenio pro *θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι*, ne monosyllabum *θεὸς* corriperetur; Hermannus eadem de causa conjecit *Ἱέρωνί τις ὀρθωτὴρ πέλοι*, parum probabiliter. Et ipse illam correptionem non tolero; nam quod *τεόν* apud Praxillam pro brevi syllaba fuit, inde excusationem habet, quod antiquum *τεός* etiam vulgo in monosyllabum *σός* abiit. Corrigo autem, sententiae simul perspicuitati consulens, in hunc modum:

νῦν γε μὰν τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
ἐστρατεύθη· σὺν δ' ἀναγκαίᾳ φίλον
καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν
ἕλκει τειρόμενον μεταναάσσοντας ἐλθεῖν
ἥρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν,
ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
οὕτω δ' Ἱέρων. θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
τὸν προςέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται καιρὸν διδούς.

„Ita etiam Hiero“ sc. quamvis corpore invalidus sicut Philoctetes hostes vicit.

Pyth. V. 17. *ἔχεις συγγενὴς*
ὀφθαλμῷ αἰδοιότατον γέρας.

Ita Bergkius e conjectura etiam sententiae nomine a Schneidewino rejecta. Libri *ἔχει συγγενὴς ὀφθαλμὸς αἰδοιέστατον γέρας*, quae retinuit Boeckhius, nisi quod metri causa cum Schmidio *αἰδοιότατον* scripsit. Hermannus probabilem sensum suo jure desiderans praeterea *ἔχει* mutavit in *ἐπεί*, quam conjecturam neque perspicua sententia neque apta commendatam Schneidewinus calidius ut eximiam recepit. Fugit criticos, *αἰδοιέστατον* alio modo corrigendum esse. Versuum igitur distributionem Hermannianam cum Schneidewino probantes locum in hunc modum constituimus:

σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
τὸ μὲν ὅτι βασιλεὺς
ἐσσὶ μεγαλᾶν πολίων,
ἔχει συγγενὴς
ὀφθαλμὸς
αἰδώς, ἐρατὸν γέρας
τεᾷ τοῦτο μιγνύμενον φρενί·
μάκαρ δὲ καὶ νῦν κτλ.

Pro accusativo *ὀφθαλμός* licet, si quis mavult, *ὀφθαλμούς* rescribere. „Tu felicissimus es; partim quoniam magnarum urbium rex es, reverentia ingenita (a patribus per hereditatem accepta) oculos tenet, gratum hoc donum tuo animo se insinuans etc.“ Egregie veneratio regiae majestatis in vultu conspicua comparatur cum donis, quae ab iis quibus aditus ad regem dabatur, offerri solebant. Animadverte autem, nunc demum verba *μιγνύμενον φρενί*, quae in varias explicationes torserunt, satis intelligi posse.

Pyth. XI. 54. *ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύνονται*
ἄτᾳ, εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἁσυχᾷ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
ἀπέφυγεν·

Ita Bergkius post Boeckhium ex ed. Rom., vulg. *ἀμύνοντ' ἄτᾳ*. Schneidewinus Hermanno auctore edidit *ἀμύνονται | ἄται, εἴ τις* nulla fere mutatione et aptissimo sensu, sed intolerabili synizesi non remota. Quare locum supra commemoratum Ol. XIII. 7, ubi verba *τα-*

μίαι ἀνδράσι hoc metrum efficiunt ⏑⏑–⏑⏑, comparantibus suspicio suboritur, Pindaro licuisse in nominativo declinationis primae diphthongum elidere non minus quam Homero in *ὀξεῖ' ὀδύναι* Il. *λ*, 272, qui locus conjecturis parum probabilibus frustra tentatus est. Nol iexistimare, e Charybdi in Scyllam incidi. Nam crasis in talibus ipsi naturae adversatur; elisionem diphthongi nihil vetat nisi communis Graecorum consuetudo. Latini quasvis vocales longas et diphthongos vulgo elidunt; Graecorum poëtarum plerique diphthongum *αι* in terminationibus passivi; rarius eadem elisionem patitur in infinitivis ut *τυμβοχοῆσ'* Hom. Il. *φ*, 323, quod rectissime vindicavit Bekkerus, Arist. Nub. 523. 550 *ἀναγεῦσ'* et *ἐπεμπηδῆσ'*, Av. 1340 *εἴν' ἄγγελος* all., et in imperativo aoristi I. med. Pax. 392 *χάρισ'*, 906 *θᾶσ'*, denique in vocula *καὶ* in scolio Harmodium et Aristogitonem celebrante. Quis igitur contenderit, ejusdem diphthongi elisionem in terminatione declinationis primae, ubi aeque quoad accentum unius morae loco est, Graecae linguae ingenio repugnare? Et videtur hoc elisionis genus ad Homerum et Pindarum e dialecto Aeolica manasse. Nam Aeoles barynticos eaque de causa cum Latinis ad extremas syllabas corripiendas pronos consentaneum est majore elidendi licentia usos esse. Cujus rei in exiguis poëtarum Lesbiorum reliquiis unum certe documentum superstes est. Nam apud Alcaeum fr. 87 Schn. et Sapphonem fr. 102 *ἔμ' αὔτῳ* et *ἔμ' αὔτᾳ* per elisionem efferenda esse docet Apollonius de pron. p. 103, quum in his *παράθεσιν* agnoscit vid. Diall. I. p. 126; Homerus et tragici tantum encliticarum *μοι* et *σοι* raram elisionem norunt.

Pyth. XII., 12. *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ αὐτοῖσι τε μοῖραν ἄγων.*

Ita Bergkius e conjectura, libri *εἰναλίᾳ Σερίφῳ λαοῖσί τε.* Boeckhius cum Hermanno *τε* inserens *λαοῖσι* bisyllabum esse voluit. Quod quum vix ferri posse videatur, Hermannus olim proposuit *Σερίφῳ τοῖσί τε*, nuper (egregie Schneidewino judice) *εἰναλίᾳ τε πέτρᾳ λαοῖσί τε.* Nobis alia latere videntur:

τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
ἄϊε λειβόμενον δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ,
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσσεν κασιγνητᾶν μέρος.
εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λᾶος ἵ μοῖραν ἄγων
ἤτοι τότε θεσπέσιον Φόρκοιο μαύρωσεν γένος
λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας.

Quum *λᾶος ἵ* in *λαοῖσι* abisset, *τε* transpositum est. Praeterea in vs. 13 *τότε* scripsimus pro *τό τε*, et majorem incisionem posuimus post vs. 11, delevimus post vs. 12. Pronomen *ἵ*, de quo grammaticorum testimonia frequentia sunt, teste Apollonio de pron. p. 330 extabat in Sophoclei Oenomai fragmento misere corrupto *ει μεν ωσει θασσονα ειδως ειτεκοι παιδα* et Bekkeri conjectura Platoni restitutum est Symp. p. 175. C. et 223. D. Corripi testatur Draco p. 106, 14. Emendatione nostra, nisi fallimur, etiam sententiarum ordini consultum est. Duas res Perseus capitis Gorgonei ope perfecit: Seripho saxeam sortem attulit et Polydecten ultus est. Jam poëta in utroque membro de Medusae caede loquitur orationem arte ita varians, ut in priore hanc ipsam caedem, in altero Polydectis fatum narrare videatur. Ceterum *ἤτοι* mediae sententiae insertum iterum legitur vs. 29, ubi Schneidewinus quo sensu *ἤτοι* scripserit, non satis perspicio.

Aliud illegitimae crasis exemplum Boeckhius, quem Schneidewinus dubitanter sequutus est, e conjectura Pindaro dedit:

Nem. X., 15. *Τηλεβόας ἔναρεν καί οἱ ὄψιν ἐειδόμενος*

οἱ ὄψιν coalescere jubens. Libri *ἔναρεν, τί οἱ.* Hermannus olim conjecerat *ἔναρεν. τῷ δ' ὄψιν,* quod Bergkius recepit; idem postea *ἔναρεν. οἱ ὄψιν.* Equidem suspicor:

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος. ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνου γενεὰν, ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἐναρόντ' ὄψιν οἱ ἐειδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν

Dativi iota elisum (cf. Ol. VIII. 52., IX. 112) scriptum erat ut saepe in libris Homericis; *οἱ* ab iis transpositum est, qui digammi vi syllabam antecedentem produci ignorarent. Ejusmodi productio praeterea est in *τοιοῦτον ἔπος* Isthm. VI. 42, ut Heynius recte scripsisse videtur, quum in libris sit *τοιοῦτόν τι ἔπος, τοιοῦτον τ' ἔπος,* quod recentiores editores auctore Hermanno in *τοιοῦτόν γ' ἔπος* mutarunt. Cur productio per digamma, quam frequentat Homerus nec spreverunt Alcman aut ipse Epicharmus vid. Diall. II. p. 41. 44, a Pindaro abjudicetur, nihil excogitari potest.

Theognidem quoque ejusmodi crasi ditavit Bergkius:

vs. 573. *εὖ ἔρδων εὖ πάσχε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;*
τῆς εὐεργεσίης ῥηΐδίη ἀγγελίη.

codicem O sequutus; optimus A *ῥηιδιαγγελίη*, vulgo *ῥηδίη ἀγγελίη.* Quum in antiquo codice casu *η* excidisset (nam iota mutum haud raro adscribitur), recentiores librarii rectissime errorem correxerant, quorum lectionem cur Bergkius spreverit, aegre intelligitur; niam contracta forma legitur etiam vs. 1220 *ῥᾴδιον* et 1370 *ῥῇτερον.*

Paucissima pravae crasis exempla in tragicis reperiuntur. Apud Aeschylum in editione Dindorfiana nullum legitur praeter Choeph. 195 *φεῦ. εἴθ' εἶχε*, ubi *φεῦ* extra versum est ut saepissime. Nihil ejus generis apud Sophoclem relictum est. Nam Aj. 1284, ubi Wunderus e Doederleini conjectura ediderat *τοῦ σοῦ‿αὐθομαίμονος* (libri *τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος*) Dindorfius bene correxit *τοῦ σοῦ ξυναίμονος*; deinde Phil. 554 *ἀμφὶ σοὔνεκα βουλεύματα,* quod olim Hermannus probaverat, nunc ab ipso ut a reliquis ex egregia Aurati conjectura in *ἀμφὶ σοῦ νέα βουλεύματα* mutatum est; ibid. 933, ubi Elmslejo auctore scriptum erat *τὸν βίον μή μἀφέλῃς*, quod pro *μου ἀφέλῃς* esset, Hermannus edidit *τόν βίον με μὴ 'φέλῃς*, Dind. *τὸν βίον μὲ μἀφέλῃς*, recte crasin postulans, nisi quod potius *μἠφέλῃς* scribendum est. Postremo crasis *φεῦ. ἔστιν* Oed. C. 1670 Hermanno auctore expulsa interjectione sublata est. Apud Euripidem unus locus restat:

Rhes. 679. *οὔ σε χρὴ εἰδέναι· θανεῖ γὰρ σήμερον δράσας κακῶς.*

At ita solus Harl., quum reliqui libri exhibeant *οὐ χρή σ' εἰδέναι, οὐ χρὴ (χρῆν) εἰδέναί σε, οὐκ ἐχρῆν σ' εἰδέναι*, Havn. *οὔ σ' ἐχρῆν εἰδέναι.* Versus Ulyssi tribuitur, cui alteram partem minime convenire intellexit Matthiae. Neque multo aptius Ulyssi custodes fallere cupienti ferox prioris partis responsum. Itaque codicem Havniensem reliquis meliorem sequutus corrigo: *οὔ σε χρῆν δῦναι κτλ.*, ut verba sint chori aut hemichorii: „non debebas irrepere in castra."

Paullo plures crases illegitimae sunt apud Aristophanem. In Ran. 141 *φεῦ. ὡς μέγα* interjectio est extra versum. Deinde

Eqq. 373. *ΚΛ. τὰς βλεφαρίδας σου παρατιλῶ.*
ΑΛΛ. τὸν πρηγορῶνα σοὐκτεμῶ.

crasis a Dindorfio profecta est; recte vulgo per aphaeresin *σοῦ 'κτεμῶ*, nisi quod *σου* scribendum. Item Thesm. 761, ubi Dind. *παῖδα σοὐξηρήσατο*, ol. *σοῦ 'ξηρήσατο*, lege *σου 'ξηρήσατο*, nisi pro *σοι ἐξηρήσατο* accipere velis. Nam genitivi *μου* et *σου* crasin non tolerant; in *ἵνα συμποιῶ*

σοὔπισθεν Thesm. 158, quod Brunckius pro *σοῦ ὄπισθεν* esse putabat, agnosce *σοι ὄπισθεν* et in *οὐχ ἥκει μοὔταῖρος* Eccl. 913 aut *μοι ἑταῖρος* aut fortasse rectius *μοι ὁ ἑταῖρος*. — Tum Plut. 736 Dindorfius male edidit *ὡς γ᾽ ἐμοὐδόκει* invitis libris; recte vulgo *ὡς γ᾽ ἐμοὶ ᾽δόκει*. Idem de suo dedit

Ran. 509. *περιόψομἀπελθόντ᾽, ἐπεί τοι καὶ κρέα*

quum vulgo legatur *περιόψομαι ἀπελθόντ᾽*. Aphaeresin *περιόψομαι ᾽πελθόντ᾽* ferri posse infra apparebit. Item pro

Eqq. 1373. *οὐδ᾽ ἀγορασἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ*

ut Dind. scripsit pro librorum lectionibus *ἀγοράσεί τ᾽ ἀγένειος, ἀγοράσει δ᾽ ἀγένειος, ἀγοράσεί γ᾽ ἀγένειος*, legendum videri *ἀγοράσει ᾽γένειος* mox docebimus. Postremo Dind. e conjectura edidit

Pax 253 *οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθἀτέρῳ*

pro *παραινῶ μέλιτι χρῆσθαι θατέρῳ*, quod libri plerique pronomen *σοι* in Aldina omissum addant, neque articulus aptus esse videatur. Brunckius paullo probabilius scripserat *σοι μέλιτι χρῆσθαι ᾽τέρῳ*; sed ne aphaeresin quidem ferri posse infra docebimus. Nobis articulus non sollicitandus esse videtur; *θάτερον μέλι* est mel deterius, quod opponitur bono Attico, ut saepe *τὸ ἕτερον τῷ ἀγαθῷ*. At librorum lectio indicio est poëtam scripsisse:

οὗτος, παραινῶ σοι μέλι χρῆσθαι θατέρῳ.

Dativum *μέλι* apud Philoxenum dithyrambicum fr. 2, 17 et fr. 3, 17 Bergk. recte restituerunt Bergkius et Meinekius cf. Comicc. III. p. 642.

In reliquis Comicis Meinekius haec crasis illegitimae exempla edidit: primum apud Cratetem ex Athen. VI. p. 268. A (Vol. II. p. 238)

ἀλλ᾽ ἀντίθες τοι· ἐγὼ γὰρ αὐτὰ τἄμπαλιν

secundum cod. A, *τοὐγώ* pronuntiari jubens. Quod quum, interpunctione intercedente, nulla arte fieri possit, potius per aphaeresin *τοι·᾽γώ* scribi oportet. Nec rectius apud Strattidem in Scholl. Vesp. 1337 idem Vol. II. p. 778 pro *ἐγὼ δὲ τοὐπίνικος* conjecit *ἐγῷδά τοὐπίνικος* i. e. *ἐγῷδά τοι, ᾽Επινίκος*. Lege

ἐγὼ δέ γ᾽, οὑπίνικος ὀργισθεὶς ἔφη,
τῷ στόματι δράσω τοὔθ᾽ ὅπερ χοὶ Λέσβιοι.

i. e. *ὁ ᾽Επίνικος*. Postremo Platoni comico ap. Athen. XIV. p. 644. A Meinekius praeeunte Dindorfio dedit:

ἄσπλαγχνος ἐνιαυτίζομἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος

h. e. *ἐνιαυτίζομαι, ἀπλάκουντος*, ut libri habent. Aphaeresin *ἐνιαυτίζομαι, ᾽πλάκουντος* statui posse infra docebitur. Reliquos poëtas perlustrare aut errores ab aliis criticis et grammaticis in hoc genere commissos castigare non vacat.

De Aphaeresi.

Vulgo inter crasin et aphaeresin parum accurate distinguitur; vide modo Wolfium l. l. et Reisigium in Synt. Crit. p. 21 seqq. omnia miscentes. Buttmannus Gramm. I. p. 115. 127 adeo expressis verbis negavit unquam aphaeresin fieri, ad crasin referens, quaecunque aphaeresis exempla habita essent. Quem gravissimi erroris hoc unum satis superque convincit, quod aphae-

resis etiam post interpunctionem fit, qua crasin prorsus impediri docuimus, ut Soph. Phil. 591 λέγω· 'πὶ τοῦτον, Eur. Rhes. 157 ἥξω· 'πὶ τούτοις, Arist. Nub. 1354 φράσω· 'πειδὴ γὰρ κτλ.

Aphaeresis igitur est vocalis initialis elisio vel, ut accuratius dicamus, deminutio, qua efficitur ut neque hiatum creet neque morae vicem sustineat. Facile enim apparet, quae de elisione diximus, eadem in aphaeresin cadere. Hac voces non conjungi qua pronuntiationem syllabatim factam, docet interpunctio saepius intercedens; vocalem non sic tolli, patefaciunt exempla ut ἀποδώσω 'ντελῆ, ὀφθαλμὼ 'κκοπῆς. Quis enim pronuntiare potest ντελῆ, κκοπῆς? Multo autem arctioribus finibus circumscripta est aphaeresis quam elisio. Primum enim nunquam fit post breves vocales, cujus legis causas hic exponere non licet. Deinde non quasvis breves vocales aphaeresin pati, recte intellexit Elmslejus ad Heracl. 460, qui quum docet, solum ε in certis quibusdam vocibus aphaeresin admittere, in eo tantum errat, quod correpto α nusquam aphaeresin concedit; neque accuratius descripsit, quae sint illae voces aphaeresis facultate instructae. Apparet autem, eo facilius aphaeresin fieri potuisse, quo levior fuerit et tenuior vocalis initialis pronuntiatio. Et accurate inquirendo intelligitur, primum epsilon initiale, ubi a parte Graecorum prorsus abjiceretur, apud alios deminutionem illam aphaeresis tolerare, ut in augmento syllabico, in ἐκεῖνος et ἐθέλω; deinde praepositiones ἐπί, ἐξ, ἐν, ἀπό, voculas leves et ad sequentia properantes eandem vocalis deminutionem admittere, quo accedit pronomen ἐγώ, quod similis naturae est, et α privativum, de quo infra dicetur; postremo eandem licentiam transferri ad voces quasdam, quae cum praepositionibus ἐπί et ἐν cohaerent, ut ἐπειδὴ, ἔπειτα, ἔνδον, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, ἐντεῦθεν. — Neque tamen omnibus eadem licent, sed licentiae gradus quidam secundum aetates et genera reperiuntur. Quaerenti vero, quid vel omnibus vel singulis quibusque licuerit, iis tantum exemplis utendum esse patet, quae non possint nulla literarum mutatione in legitimae crasis formam redigi, ut ὦ 'ναξ in ὦναξ, τοῦ 'μοῦ in τοὐμοῦ. Librorum enim in hac re nulla auctoritas est.

Apud Homerum hodie nusquam aphaeresis indicata reperitur, neque apud Pindarum praeterquam in vocativis post ὦ ut Isthm. I. 6 ὦ 'πολλωνιάς, IV. 6 ὦ 'νασσα, ubi Boeckhius, quum ipse crasin fieri vellet vid. Metr. p. 290, Nott. p. 413. 470, ὠπολλωνιάς, ὤνασσα scribere debebat. At, si Aristarchus recte damnavit breviorem formam θέλειν, si recte eandem apud Pindarum Boeckhius, utrique justa aphaeresis in ἐθέλειν concedenda est, ita ut Il. α, 277 scribatur Πηλείδη 'θέλ', Ol. II. 107 λαλαγῆσαι 'θέλων, P. X. 5 Ἱπποκλέᾳ 'θέλοντες, Isthm. V. 40 θυμῷ 'θέλων. Nam crasin in his tolerari non posse docuimus. Nec negaverim fieri potuisse, ut in hac una voce Homero et Pindaro vocalis initialis ea esset, quae per aphaeresin quidem deminui posset, non autem prorsus abjici sicut apud eosdem augmentum syllabicum et ε in ἐκεῖνος. Verumenimvero res valde dubia est. Quum enim Homerus Ionicam dialectum temperaverit Aeolica et θέλω apud Alcaeum fr. 54 et Sapphonem fr. 26 B. certum sit, quumque praeterea a recentioribus rhapsodis multa illata et mutata esse constet, brevior forma θέλω contra vulgarem poëtae usum semel tradita potius notanda esse videtur quam expellenda. Neque in unico illo loco Aristarchus breviorem formam emigrare jussit. Huic enim secundum scholia Harlejana in Od. ο, 317 debetur lectio ὅ,ττ' ἐθέλοιεν, nec fere dubito, quin in antiquis libris invenerit ὅ,ττι θέλοιεν, quam lectionem omnes codices Vindobonenses servarunt. Pronominis autem ὅ,τι elisio, quanquam excusari potest vid. supr., tamen etiam magis solitaria est quam esset forma brevior θέλω. — Deinde apud Pindarum, qui Doricum dialectum miscuit epica et Aeolica, Boeckhius ad Pyth. I. 62 et de Crisi Pind. § 44 reliqua quidem brevioris formae exempla facilioribus mutationibus expulit, sed Pyth. II. 69 pro θέλων coactus fuit ἑκών reponere (quod scholiasten legisse parum certum est) et in loco lacunoso Nem. X. 84 Benedicti supplementum scholiorum verbis com-

mendatum et metro aptissimum *Οὔλυμπον θέλεις [οἰκεῖν ἐμοὶ] σύν τ' Ἀθαναίᾳ* spernere. Itaque et Homero et Pindaro, huic quidem cum Hermanno vid. ed. Heyn. nov. ad Nem. X. extr., *θέλειν* reliquerim. — Ceterum reliqui poëtae lyrici Doricae sectae cum Pindaro aphaeresin aspernati esse videntur.

Contra lyrici Aeolici et Ionici aliquoties aphaeresi in praepositione *ἐπί* usi deprehenduntur: Sapph. fr. 2, 15 *ὀλίγω 'πιδεύην*, Anacr. fr. 22 *ἐκ ποταμοῦ 'πανέρχομαι*, Archil. fr. 20 (ubi etiam de crasi cogitare licet) *καὶ δὴ 'πίκουρος*. In augmento, *ἐκεῖνος*, *ἐθέλω* aphaeresis spectari non potest, quia breviorum formarum usus licebat. Alia aphaeresis exempla, quae nunc leguntur, falsa sunt. Omittimus *ὦ 'ναξ* Alc. fr. 1 et similia, quae facillime in justam crasin mutantur; at gravior error est in

Sapph. 78 (66). *ἀσαροτέρας οὐδάμα πω, 'ραννα, σέθεν τύχοισα.*

ut ediderunt Schneidewinus et Bergkius auctore Hermanno, cui in *πω 'ραννα* Blomfieldius praeiverat. Libri *ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπωρ.*, unus codex *σουδαμά πωρανα*. Verior est altera Hermanni emendatio *ἀσαροτέρας οὐδάμ' ἔπ', ὦ 'ραννα, σέθεν τύχοισα*, quam probavimus Diall. II. p. 546, quum antea *οὐδάμ' ἔτ' ὦ 'ραννα* conjecissemus. Scribe autem *ὤραννα*. — Deinde ipsi peccavimus, quum apud Sapphonem fr. 87 (77) proposuimus

ἐμφέρην ἔχοισα μόρφαν, κλεῒς μόνα 'γαπάτα

(libri *κλεῒς ἀγαπατά*), vulg. auctore Nevio *κλᾶϊς ἀγαπάτα* contra metrum ab Hephaestione accurate descriptam. Nunc suspicor *Κλέηϊς*, ut haec sit alia forma nominis *Κλεΐς*, quod a *κλέος* derivo cf. *Ἀνθίς* et *Ἀνθηΐς* ab *ἄνθος*. Hoc enim teneo, male apud Suidam filiam Sapphus appellari *Κλεΐς* et pejore errore ejusdem matrem in epigrammate ante scholia Pindarica *Κληΐς* i. e. Clavis.

Apud Tragicos aphaeresis in *ἐκεῖνος* et *ἐθέλω* apparere non potest, quoniam promiscue brevioribus formis utuntur. Conspicitur tamen in *ἐθελοντής*, deinde saepe in augmento syllabico, tam in praepositionibus *ἐπί* et *ἐξ*, semel in *ἀπό*. Exempla ex ordine videamus:

a) Frequens est augmenti aphaeresis in trimetris et anapaestis: Aesch. Sept. 608 *παγκοίνῳ 'δάμη* Pers. 592 *ἤκω· 'τάχυνα* (ubi Dind. nunc cum Blomf. praefert v. l. *τάχυνε*) Soph. Aj. 235 *ἔσω 'σφάζ'*, 300 *κάρα 'θώϋξεν*, 500 *ἐξ οἵου 'τράφης*, 1275 *κείνῳ 'δωκεν*, Ant. 455 *ἐξ ὅτου 'φάνη*, Phil. 358 *ἐπεὶ 'δάκρυσα*, Trach. 378 *Ἰόλη 'καλεῖτο*, 551 *μισθοῦ 'πόρευε*, 763 *δὴ 'βόησε*, Eur. El. 1128 *αὐτὴ 'λόχευον*. In *ῥήσεσι ἀγγελικαῖς* Dindorfius alios secutus simillima exempla non ad aphaeresin, sed ad augmenti omissionem retulit: Aesch. Pers. 310 *νικώμενοι κύρισσον*, 490 *πλεῖστοι θάνον*; Sept 459 *ἐξ ὑπτίου πήδησεν*, Soph. O. C. 1602 *ταχεῖ πόρευσαν*, 1608 *πεσοῦσα κλαῖον*, Trach. 905 *ἐρήμη, κλαῖε*. In iisdem enim nuntiorum narrationibus augmentum syllabicum omittitur etiam ubi aphaeresis fieri non posse videtur,* de qua re post alios diligenter egit Matthiae Gramm. p. 293 seqq., recte docens, praeter illa exempla, quae ad justam aphaeresin referre liceat, augmentum syllabicum in tragicorum trimetris non omitti nisi in *ῥήσεσι ἀγγελικαῖς*, neque hic ubivis, sed tantummodo in versuum initio et semel in medio versu post graviorem interpunctionem. Exempla haec reperiuntur: Aesch. Pers. 376 *τροποῦτο*, 416 *παίοντ'*, 458 *κυκλοῦντο*, 506 *πῖπτον*, Soph. El. 715 *φορεῖθ'*, 716 *φείδοντο*, Oed. R. 1249 *γοᾶτο*, Oed. C. 1606 *κτύπησε*, 1607 *ῥίγησαν*, 1624 *θώϋξεν*, Trach. 904 *βρυχᾶτο*, 915 *φρούρουν*, Eurip. Hec. 1153 in Polymestoris regis narratione *θάκουν* (v. l. *θακοῦσ'*), Bacch. 767 *νίψαντο*, 1066 *κυκλοῦτο*, 1084 *σίγησε* et in medio versu 1134 *ἀρβύλαις· γυμνοῦντο δέ*. Unde autem hanc augmenti omittendi licentiam his finibus circumscriptam a tragicis petitam esse putemus? Epicae linguae imitationem agnoscunt. At tum nocte obscurius, cur neque augmentum temporale unquam omissum sit, neque syllabicum

nisi post graviores pausas. Satis, opinor, ex ea lege apparet, vocalis *ε* omissionem cum difficultate quadam pronuntiationis conjunctam fuisse, quae nisi pausa antecedente superari non posset. Ergo vocalis non prorsus omittebatur, sed deminutionem quandam patiebatur ei similem, qua justam aphaeresin contineri diximus. Augmentum igitur syllabicum quum apud epicos et lyricos tam debile fuisset, ut ubivis pro nihilo esse posset, postea vero apud poëtas Atticos vulgo justam aphaeresin toleraret, in his *ῥήσεσι ἀγγελικαῖς* medius quidam debilitatis status conspicitur. Hunc conjicio tragicos ex antiquissima Atthide assumpsisse, ut narrationes *πάθους* plenas antiquo quodam colore tingerent. Recte autem Brunckius in talibus spiritus signum praefixerat ut *'παίοντ'*, *'φρούρουν*, quo aptissime, sicut in justa aphaeresi, deminuta vocalis significatur; neque in *'ῥρίγησαν*, quomodo pro *ῥίγησαν* Oed. C. 1607 scribi oportet, plus offensionis est quam in Aristophanea aphaeresi *'κκοπῆς*. Multa etiam magis in iis exemplis, quae ad justam aphaeresin referri possunt, spiritu apposito opus est.

b) *'Εθελοντής* aphaeresin patitur Soph. Aj. 24 *κἀγὼ 'θελοντής*. Nam brevior forma *θελοντής* non in usu est.

c) Saepissime praepositio *ἐπί* aphaeresi afficitur, adeo post interpunctionem Soph. Phil. 591 *λέγω. 'πὶ τοῦτον*, Eur. Rhes. 157 *ἥξω· 'πὶ τούτοις*, Iph. A. 719 *μέλλω· 'πὶ ταύτῃ*; praeterea, ubi non magis crasis fieri potest. Aesch. Pers. 527, Soph. Aj. 49, El. 333, Oed. R. 215, Eur. Med. 1065, Andr. 352. 1123. 1223, El. 614, Bacch. 1358, Hel. 547. 774 842. 989, Iph. T. 471, Iph. A. 813, Cycl. 703; postremo in compositis Aesch. Ch. 161 *βέλη 'πιπάλλων*, Oed. R. 708 *ἐμοῦ 'πάκουσον*, Oed. C. 557 *θέλω 'περέσθαι*, Eur. Suppl. 521 *εἰ 'πιταξόμεσθα*, El. 72 *μόχθου πικουφίζουσαν*, 854 *κάρα 'πιδείξων*, Rhes. 674 *σκηπτοῦ 'πιόντος*, Iph. T. 256 *δὴ 'πάνελθε*, Cycl. 155 *λόγῳ 'παινῇς*.

d) Multo rarius aphaeresis fit in praepositione *ἐξ*: Aesch. Suppl. 435 *μένει Ἄρει 'κτίνειν* *), Soph. Oed. R. *θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ*, Oed. C. 254 *ἄγοι, 'κφυγεῖν* (ut Herm. recte pro *ἐκφυγεῖν*, Dind. *φυγεῖν*). Aphaeresis etiam in Eur. Iph. T. 953 *κἀγὼ 'ξελέγξαι* et Cycl. 586 *ἐγὼ 'κ τοῦ Δαρδάνου* agnoscenda est, quod pronomen *ἐγώ* crasi non coalescit nisi cum vocibus arctissime conjunctis vid. infra.

e) Praepositionis *ἀπό* aphaeresin passae unum exemplum certius legitur Eur. Suppl. 639 *μακροῦ 'ποπαύσω*, ubi Elmslejus ad Med. 57, vocalis *α* unquam aphaeresin fieri negans, pravam crasin *μακροῦ ἀποπαύσω* restitui jussit. Alia certiora exempla infra proferentur; in *ἢ 'πό* Soph. Trach. 239 facillime crasis statuitur, sicut Elmslejo auctore aphaeresis in *μὴ 'πολείπεσθαι* et similibus nec minus in *ἢ 'παγε* Iph. A. 817 expulsa est.

Aliarum vocum aphaereses tragici non admisisse videntur. Paullulum primum dubitaveris de praepositione *ἐν*, cujus aphaeresis apud Aristophanem frequens est et in duobus tragicorum locis in crasin mutari nequit. At hi ipsi loci suspectiores sunt, primum

Aesch. Prom. 740. *οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους,*
εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις.

---

*) Hoc Seidlerus de V. D. p. 12 eruit e librorum lectionibus: Med. teste Wellauero *ἄρει κτείνειν*, idem teste Dindorfio cum Guelph. Rob. *δρεικτείνειν*, Guelph. e collatione Schneidewini et Ald. *δρεικτίνειν*, Reg. L. *ἄρει κτείνειν*. Hermannus tamen, quod illa strophico versui *δίκας ἀγομέναν* parum accurate respondeant, in Annall. Vindob. Vol. C. p. 173 conjicit *μένει δορὶ τίνειν*. Equidem in stropha transpositione uti malim: *ἀπὸ βρετέων δίκας | ἀγομέναν βίᾳ*.

Si comparamus Eurip. Hec. 1195 *καί μοι τὸ σὸν μὲν ὧδε φροιμίοις ἔχει*, ubi Aldina et plerique libri invito metro *ὧδ᾽ ἐν φροιμίοις* habent, gravissima oritur suspicio, in Aeschyleo quoque loco praepositionem insiticiam esse. Deinde in Euripid. Menal. fr. 9 (495 Wagn.) legitur

ᾧ γὰρ θεὸς δίδωσι μὴ φῦναι τέκνα,
οὐ χρὴ 'γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ᾽ ἐᾶν.

ubi et medii usus pro activo *ἐγκαλεῖν* et constructio cum *πρός* offendunt. At Stobaei cod. A *τλεῖσθαι*, in quo latere videtur *ποιεῖσθαι*: „cui deus non dedit, ut ipse liberos gigneret, is non debet deo invito alienos adoptare" cf. *πρὸς δαίμονα* Hom. Il. *ρ*, 98. 104. Itaque reliqua aphaeresis exempla, quae nunc leguntur, ut *ἢ 'ν ἀγροῖς* Oed. R. 112, *ἢ 'ν ἐμοί* Aj. 1315, *μὴ 'νδικον* Oed. R. 680, *μὴ 'μβαίνῃς* Oed. C. 400, *μὴ 'μπολήσων* Ant. 1063 etc., ad crasin referri oportet, ita ut scribatur *ἦν ἀγροῖς*, *μῆνδικον* etc.

Deinde haeseris in pronomine *ἐγώ*, quod apud comicos aeque aphaeresis facultatem habet, quum duo certe aphaeresis exempla apud tragicos ad crasin revocare non liceat. At in primo loco

Soph. Ant. 801. *νῦν δ᾽ ἤδη 'γὼ κἀυτὸς θεσμῶν*
ἔξω φέρομαι

facillime, ut in anapaestis epicam correptionem permittentibus, restituitur *ἤδη ἐγώ*. In altero

Eur. El. 870. *φέρ᾽, οἷα δὴ 'γὼ καὶ δόμοι κεύθουσί μου,*
κόμης ἀγάλματ᾽ ἐξενέγκωμαι, φίλαι

sanum sensum desiderari, fuerunt qui intelligerent. Fixius e conjectura Scaligeri et Canteri, quam probaverat Musgravius, edidit *δὴ 'χω*, quae aphaeresis prorsus intolerabilis est. Ego suspicor *οἷα κῆποι καὶ δόμοι*; nam in his Euripidis fabulis paullo liberius versari licet. In reliquis locis, ubi nunc aphaeresis expressa est, crasin restitui nihil vetat. De *οἳ 'γώ*, quod adeo contra librorum auctoritatem scriptum est, supra diximus; item de *θάνω 'γὼ*, *τελῶ 'γὼ* et similibus, in quibus *ἐγώ* sua potestate crasin efficere potest, quo pertinet etiam *γενήσομαι 'γὼ* Iph. A. 1396 a Dindorfio in *γενήσομἀγὼ* mutatum; nec minus de *λοισθία 'γώ*, *μελέα 'γώ*. In aliis antecedens vocula crasin appetit, ut *ἢ 'γώ* Oed. R. 501. 820, *μὴ 'γὼ* Phil. 910, *ἢ 'γώ* Electr. 331 etc.

Verbi *εἶναι* aphaeresin libri ter ita praebent, ut crasis non possit sine ullius literae mutatione restitui: Soph. Phil. 812 *ἐμοί 'στι*, Aj. 1225 *μοί 'στι* et Eur. Iph. A. 828 *μοί 'στιν*. At ea Elmslejo auctore recte in *ἐμοὔστι*, *μοὔστι*, *μοὔστιν* mutata sunt. Multo igitur minus reliqua toleranda sunt, quae nullo labore in justae crasis formam redigi possunt, ut *μή 'στι* Aj. 1400, *ποῦ 'στι* Aj. 733, *ποῦ 'στον* Oed. C. 1107, *πολλή 'στ᾽ ἀνάγκη* El. 309, *ἤδη 'στὶ* Phil. 964 etc.

Praeterea Dindorfius, qui innumera pravae aphaeresis exempla e tragicis expulit, eandem in quibusdam vocibus ab *ε* ordientibus reliquit, quarum pars apud comicos, pars ne apud hos quidem aphaeresin tolerat. At ea omnia nulla mutatione literarum ad crasin referri possunt neque ullo certo indicio apparet, tragicos aphaeresis licentiam in iis ipsis vocibus habuisse. Ideo non dubitamus crasin postulare pro aphaeresi in hisce: Aesch. Sept. 208 *μὴ 'ς πρῷραν*, Eur. Iph. T. 1322 *μὴ 'νταῦθα*, Phoen. 608 *μὴ 'νθάδ᾽*, Iph. T. 1313 *ἢ 'νθάδε*, Soph. Phil. 467 *ἢ 'γγύθεν*, Aj. 742 *μὴ 'ξω*; deinde saepe in pronomine primae personae ut *ἢ 'μοῦ* Soph. El. 101. Oed. C. 588, *ἢ 'μοί* Ant. 736, *μὴ 'μοὶ* Cycl. 187, *ἢ 'μοὶ* Alc. 769, *ἢ 'μὲ* El. 1182. Oed. R. 1479 *), *ἢ 'μαυτῷ* Aj. 1367, *μὴ 'μαυτῷ* Oed.

---

*) Miror quod Dindorfius Soph. Phil. 347 nunc edidit *ἄλλον ἤ μ᾽ ἑλεῖν* (ol. *ἢ 'μ᾽*) Wundero obsecutus, qui *'μ᾽* a *μ᾽* pronuntiando distingui non posse opinaretur. Rectius quidem *ἦμ᾽* scribitur.

C. 1365, ἢ 'μὸς Aesch. Prom. 773 etc., postremo in ἢ 'λάτην Bacch. 1061, nisi hoc jam in Oxoniensi editione Euripidis, qua non utor, mutatum est. — Literae α pravae aphaereses, quae in Scenicorum editione a. 1830 reperiuntur, ut Aesch. Sept 1076 μὴ 'νατραπῆναι, Eum. 85. 86 μὴ 'δικεῖν et μὴ 'μελεῖν, μὴ 'ναχαιτίσειε Eur. Bacch. 1072, μὴ 'μαθεῖ Heracl. 459 (in Euripidis editione a. 1825 melius secundum Elmslejum scriptum erat μὴ ἀναχαιτίσειε, μὴ ἀμαθεῖ) et similia, in novissima tragicorum recensione in μἀνατραπῆναι, μἀδικεῖν etc. mutata sunt; nam de Euripide e reliquis conjecturam facio. Quum igitur recte crasis restituta sit, perperam invitis libris μὴ-ἀ in μἀ juncta sunt. Unum aphaeresis exemplum intolerabile, si quod aliud, etiamnunc insuspectum mansisse valde miror:

Aesch. Sept. 858. θεωρίδα,
τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, τὰν ἀνάλιον,
πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χερσόν.

Ita scriptum est auctore Pauwio; libri ἀστιβῆ 'Απόλλωνι, quam crasin aeque pravam revocavit Wellauerus. Nisi fallor, poëta scripserat Παιῶνι, cujus glossema est 'Απόλλωνι; Sophocles in fragmento Polyxenae fr. 469 Dind. Acherusii lacus litora dicit ἀκτὰς ἀπαίωνας. Qua emendatione etiam sententiae consuli videtur; nam Apollo, praeterquam quatenus Paeon est, inferorum terram non magis aversatur quam reliqui dei superi.

Comicis aphaeresis primum ibidem licuit, ubi tragicis, in augmento syllabico et praepositionibus ἐπί, ἐξ, ἀπό; deinde spectatur in ἐκεῖνος, quum ipsi breviore forma κεῖνος non utantur; tum accedunt praepositiones ἐν et ἐς, pronomen ἐγώ et voces nonnullae, quae cum praepositionibus ἐπί et ἐν cohaerent, ἐπειδή, ἔπειτα, ἔνδον, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, ἐντεῦθεν; postremo etiam α privativum aphaeresis facultatem habere videtur.

a) Augmentum: Nub. 65 πάππον 'τιθέμην, Eqq. 632 ὅτε δὴ 'γνων, Vesp. 501 κελητίσαι κέλευον etc., adeo in perfecto, ubi pro reduplicatione est, Eqq. 1104 ποριῶ 'σκευασμένα, cui simile exemplum apud tragicos non extat.

b) Ἐπί: Ran. 199 ἵζω 'πὶ κώπην, Av. 77 τρέχω 'π' ἀφύας, Lys. 110 σκυτίνη 'πικουρία etc., nec minus Eccl. 1148 ἤδη 'πείξομαι, quanquam ἐπείγω non videtur vere compositum esse.

c) Ἐξ: Nub. 812 ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας, Pax 1146 βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου, Nub. 546 ζητῶ 'ξαπατᾶν, Lys. 866 αὐτὴ 'ξῆλθεν, Av. 1342 τὠφθαλμῶ 'κκοπῇς, Eupol. Mein. II. p. 558 ἀνέμου 'ξαίφνης etc.

d) Ἐκεῖνος: Eqq. 1013 ἐμοῦ 'κεῖνον, Lys. 794 ἐβδελύχθη 'κεῖνος, Pax 547 ξιφουργοῦ 'κεινονί etc.

e) Ἐν: Ach. 729 ἀγορὰ 'ν 'Αθάναις, Pax 1084 τοῦ λοιποῦ 'ν τῷ πρυτανείῳ, Eqq. 1364 ἀποδώσω 'ντελῆ, Pax 523 'Ηρακλέα 'νεσκεύασα, Ach. 816 'Ερμᾶ 'μπολαῖε etc.

f) Ἐς paullo rarius: Lys. 605 χώρει 'ς τὴν ναῦν, Ach. 242 προΐτω 'ς τὸ πρόσθεν ex emendatione Wolfii pro προΐθ' ὡς, in fragmento Triphaletis ap. Athen. XII. p. 525. A (Comicc. II. p. 1164) πωλήσει 'ς Χίον. Item Hegemo parodus ap. Athen. IX. 406. F et XV. 699. A χώρει 'ς τὸν ἀγῶνα. Crasis facile restituitur in ἢ 'ς Ran. 186. 187. Lys. 2.

g) Ἐγώ: Ach. 95 et saepe μὰ τὸν 'Απόλλω 'γὼ μεν οὐ, Nub. 385 ἀπὸ σαυτοῦ 'γώ σε διδάξω, Ran. 495 σὺ μὲν γενοῦ 'γώ et alia, ubi crasin statui non posse apparet. Recte Ran. 971 in libris est μέντοι 'γὼ, ubi Dindorfius e conjectura edidit μεντοὐγώ. Adeo interpunctio antecedit apud Cratetem Athen. VI., 268. A ἀλλ' ἀντίθες τοι· 'γὼ γαρ, uti pro ἐγὼ scribendum esse supra indicavimus.

h) *Ἐπειδή, ἔπειτα*: Nub. 1354 *φράσω. ᾽πειδή*, Ach. 437 *Εὐριπίδη, ᾽πειδήπερ*, Vesp. 665 *τρέπεται δή ᾽πειτα.*

i) *Ἔνδον, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, ἐντεῦθεν*: Ran. 514 *ἤδη ᾽νδον*, Pax 1269 *ἀναβαλοῦ ᾽νθαδί*, Ran. 432 *ὅπου ᾽νθάδ᾽*, Pax 1305 *ἤδη ᾽νταῦθα*, Vesp. 234 *που ᾽νταῦθ᾽*, Nub. 62 *δὴ ᾽ντεῦθεν*, Vesp. 941 *αὕτη ᾽ντευθενί.*

k) *Ἀπό*: Lys. 734 *ἐῶ ᾽πολέσθαι*, Ran. 509 *περιόψομαι ᾽πελθόντ᾽*, ut supra diximus pro *περιόψομαι ἀπελθόντ᾽* restituendum esse. Compara de hac rariore aphaeresi exemplum supra allatum Eur. Suppl. 641 *μακροῦ ᾽ποπαύσω* et ex Aeolicis Balbillae epigrammatis, de quibus et ego nuper egi Diall. II. p. 578 et eodem tempore Heckerus Comm. Crit. de Anth. p. 399, *Θηβαΐκῶ ᾽πὺ λίθω* et *ἐγὼ ᾽πὺ λίθω.*

l) Alpha privativi aphaeresis rarissima bis agnoscenda esse videtur; primum apud Platonem Comicum Athen. XIV. 644 A *ἄσπλαγχνος ἐνιαυτίζομαι, ᾽πλάκουντος, ἀλιβάνωτος*, uti pro *ἐνιαυτίζομαι, ἀπλάκουντος* restituendum esse censemus, quum crasis nullo pacto tolerari possit; deinde apud Aristophanem Eqq. 1373, ubi libri *οὐδ᾽ ἀγοράσει τ᾽ (δ᾽) ἀγένειος*, vulg. *ἀγοράσει γ᾽ ἀγένειος*, Dind. *ἀγοράσἀγένειος* pessime quidem monstrosa crasi ficta, sed particulis, quae hiatus vitandi causa intrusae sunt, recte damnatis, genuina lectio *οὐδ᾽ ἀγοράσει ᾽γένειος* esse videtur. Neque hoc aphaeresis genus nimis mirabile est. Quam enim hujus *α* pondus fuerit leve, inde intelligitur, quod accedente *ν* saepissime totum abjicitur ut in *νήνεμος, νηλεής, νώνυμος.* Ceterum Aeschylo Eum. 684, ubi nunc e Canteri emendatione legitur *ἀεί δικαστῶν* (libri *δ᾽ ἑκάστων*) Pauwius *αἰεί ᾽δέκαστον* ad sensum non male conjiciens illam aphaeresin non recte obtrudere videtur; nam *μὴ ᾽δικεῖν, μὴ ᾽μαθεῖ* et similia apud tragicos ad crasin recte revocata sunt.

Aliarum vocum crases suspectiores sunt. Primum pronomen *ἐμαυτοῦ* inter vocabula aphaeresis patientia referendum esse videtur propter haec exempla: Ran. 602 *ἀλλ᾽ ὅμως ἐγὼ παρέξω ᾽μαυτόν*, Eqq. 113. Pax 1113 *ἐγὼ ᾽μαυτῷ*, Eqq. 182 *ἀξιῶ ᾽γὼ ᾽μαυτόν.* At in his tribus pronomen *ἐγώ* cum relativo tam arcte copulatum esse videtur, ut crasis fieri possit *ἐγὠμαυτῷ, ἐγὠμαυτόν*, quemadmodum *αὐτὸς αὐτοῦ* apud Dorienses in unam vocem reflexivae potestatis *αὔταυτοῦ* coaluerunt vid. Diall. II. p. 272 seqq. Jam vero confer Thesm. 217, ubi nuper Dindorfius edidit *ἢ μὴ ᾽πιδιδόν᾽ ἐμαυτὸν ὠφελόν ποτε* (idem olim *᾽πιδιδόναι ᾽μαυτόν*), quum in libris sit *διδόναι γ᾽ αὐτόν.* Rectius scribi *᾽πιδιδόναι ᾽γαὐτόν* i. e. *ἐγὼ αὐτόν* (vel *αὑτόν*) docet similis crasis Nub. 901 *ἀλλ᾽ ἀνατρέψω ᾽γαὔτ᾽ ἀντιλέγων* i. e. *ἐγὼ αὐτά.* Hinc suspicio oritur, in Ranarum loco vs. 602 corrigendum esse: *ἀλλ᾽ ὅμως [γε μὴν] παρέξω ᾽γαὐτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα.* Facile enim fieri poterat, ut glossa adscripta *ἐγώ παρέξω ἐμαυτόν* genuinam lectionem turbaret.

Multo etiam minus fero aphaeresin in verbo *ἔχω*, cujus unum exemplum crasin respuit: Lys. 646 *κἀκανηφόρουν ποτ᾽ οὖσα παῖς καλή, ᾽χουσ᾽ ἰσχάδων ὁρμαθὸν* (libri *ἔχουσ᾽*). Recte Bentlejus emendaverat *σχοῦσ᾽*, quod nuper etiam Dindorfio arrisit. Pro *μὴ ᾽χῃ* Vesp. 1121, *μὴ ᾽χωμεν* Thesm. 492, *μὴ ᾽χοιμ᾽* Eccl. 794 lege *μῆχῃ, μῆχωμεν, μῆχοιμ᾽.*

Sola Dindorfii conjectura nititur aphaeresis vocis *ἕτερος* in Lys. 736 *αὕτη ᾽τέρα | ἐπὶ τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.* Libri enim *αὖθ᾽ ἡτέρα*, in quo facile agnoscitur crasis *αὐθητέρα* i. e. *αὕτη ἑτέρα* cf. *θητέρῃ* e *τῇ ἑτέρᾳ.* Alterum ejus crasis, quae ad tertium genus referenda est, exemplum ipse Dindorfius detexit in simili loco Lys. 66

αἰδ᾽ αὖθ᾽ ἕτεραι χωροῦσί τινες. ἰοὺ ἰού

ubi *αὖτε* apud comicum ferri non posse intellexerunt Dobraeus et Dindorfius, quorum ille proposuit *αἱδί δ᾽ ἕτεραι*, hic *χαὐθάτεραι* i. e. *καί αὗται ἕτεραι.* Equidem malim *αὐθάτεραι* ut in

altero loco. Quum corrupte αὐθ' ἕτεραι scriptum esset, αἰδ' metri explendi causa adjectum est. De Brunckiana aphaeresi χρῆσθαι 'τέρῳ Pax 253 supra diximus; pro μὴ 'τέρωσε Ach. 828 lege μητέρωσε. — Neque Eupolidi ap. Athen. IX. 368. D. (Mein. II. p. 441) vocis ἔριφος aphaeresis dari debebat e Jacobsii conjectura: σκέλη δὲ καὶ κωλῆνες εὐθύτου 'ρίφου (codd. εὐθὺ τοῦ ῥόφου), quum insuper vox εὔθυτος aliunde non cognita sit. Scribe εὐθὺ τοὐρόφου i. e. τοῦ ὀρόφου et in frustulo lacero de pernis sub tecto suspendendis dici existima. Eupolis εὐθὺ cum genitivo junctum amasse videtur; εὐθὺ πόλεως legitur p. 502, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων p. 550. — De ὀκτὼ 'βολοί, quod Meinekius bis parum recte edidit, supra dictum est.

Reliquae aliarum vocum aphaereses, quae ex ingenti numero a Dindorfio et Meinekio apud comicos relictae sunt, omnes nullo labore in legitimas crases mutari licet et ob id ipsum oportet. Eo pertinent aphaereses verbi εἶναι, ut Ach. 171 διοσημία 'στὶν, Av. 959 εὐφημία 'στω, Pax. 373 ἀνάγκη 'στὶ, Vesp. 1165 αὐτοῦ 'στιν, Tagenist. II. p. 1147 Mein. κρείττω 'στίν etc., deinde Eqq. 1106 μὴ 'σθιε, Ran. 7 μὴ 'ρεῖς, Pax 167 μὴ 'λθοι Vesp. 1167 μὴ 'ρρήσετε, Ran. 18 ἢ 'νιαυτῷ et si qua sunt alia.

Restat ut verbo indicemus, quid de iis judicandum sit, quae secundum regulas propositas et crasin et aphaeresin permittere videntur. Res satis in aperto est. Neminem hodie latet, οὑπιχώριοι et χἀπιχώριοι scribendum esse, non οἱ 'πιχώριοι et καὶ πιχώριοι, quanquam ἐπιχώριος aphaeresis facultatem habeat. Consentaneum igitur est, etiam reliquas voculas crasis aeque appetentes hanc aphaeresi praeferre, et recte G. Dindorfius Oed. C. 752. 1517 edidit τοὐπιόντος et τὠπιόντι, quum olim τοῦ 'πιόντος et τῷ 'πιόντι scriptum esset, sed multa alia ejusdem generis intacta reliquit. Accedit aliud argumentum e scriptoribus orationis pedestris, Platone, Isocrate, Demosthene petitum. Qui quum nunquam justa aphaeresi usi esse videantur, quae in crasin mutari nequeat (solas collectiones G. Dindorfii Praef. ad Demosth. p. IV. et Lobeckii ad Phrynichum p. 7. 8 inspicere licuit), apparet, et apud ipsos rectius scribi ἠκείνων, ἠκεῖνοι, μὴκεῖνος (etiam L. Dindorfio judice in Thes. Paris. III. p. 408) quam ἢ 'κείνων, ἢ 'κεῖνοι, μὴ 'κεῖνος et in poëtis temere aliter agi. Et satis, nisi fallor, ex iis, quae de aphaeresis historia disputavimus, elucet ut crasin elisione, ita aphaeresin crasi paullo violentiorem esse. Itaque hanc legem statuimus, ut crasis aphaeresi praeferatur, ubicunque utraque fieri posse videatur. Ex hac vero lege etiam in Dindorfii novissimis scenicorum recensionibus, quae reliquis in eo genere multo purgatiores sunt, haud pauca mutari oportet. Pauca exempla e Sophocle potissimum apponemus, unde de reliquis facile judicabitur. Aphaeresis igitur in crasin mutanda est:

a) post articulum: Ant. 389 ἡ 'πίνοια, Phil. 344 ἡ 'πίκτησις, Ant. 558 ἡ 'ξαμαρτία, 384 ἡ 'ξειργασμένη, scr. ἡπίνοια etc.

b) post relativum: Oed. R. 1504 ὢ 'φυτεύσαμεν, Aj. 1337 ἐξ οὗ 'κράτησα, Eur. Andr. 52 οὗ 'κτίνει, scr. ὣφυτεύσαμεν etc.

c) post μή: Aj. 962 μὴ 'φρόνουν, 1067 μὴ 'δυνήθημεν, Oed. R. 1462. Ant. 1061 μὴ 'πὶ, Oed. R. 875 μὴ 'πίκαιρα, Ant. 280 μὴ 'φευρεθῇς, Aj. 278 μὴ 'κ θεοῦ, El. 398 μὴ 'ξ ἀβουλίας, El. 935. μὴ 'κλιπεῖν, Aj. 596 μὴ 'ξέταζε, scr. μὴφρόνουν, μὴπὶ, μὴκλιπεῖν etc.

d) post ἤ: Aj. 751 ἢ 'φάνην, Ant. 317 ἢ 'πί, Ant. 40 ἢ 'φάπτουσα, Oed. R. 1162 ἢ 'ξ ἄλλου 360 ἢ 'κπειρᾷ, scr. ἠφάνην, ἠπί, ἢξ etc.

e) post ἦ: Phil. 369 ἦ 'τολμήσατε, scr. ἠτολμήσατε.

f) post ἐγώ: Oed. C. 454 ἐγὼ 'φάνην, Ant. 557 ἐγὼ 'δόκουν, 904 ἐγὼ 'τίμησα, Aj. 288 ἐγὼ 'πιπλήσσω, scr. ἐγᾦφάνην, ἐγὠπιπλήσσω etc. At crasis in solis primis verborum personis locum

habet; nam cum aliis vocibus sequentibus ἐγώ nunquam sua vi coalescere videtur. In ἐγὼ‿οὐ negatio crasin efficit; in ’γαὐτ’ Nub. 901 i. e. ἐγὼ αὐτά nec minus in ἔα αὐτόν, ἔα αὐτό pronomen encliticum crasi favet; ἐγὠμαυτόν et ἐγαὐτόν ad tertium crasis genus referenda esse indicavimus. Retinemus igitur aphaeresin in Iph. T. 953 κἀγὼ ’ξελέγξαι, Eqq. 420 κἀγὼ ’ν τοσούτῳ et similibus.

g) Idem pronomen ἐγώ suo verbo postpositum apud tragicos. qui ejus aphaeresin ignorant, crasi copulandum esse ut θανὠγώ, γενησομἀγώ supra docuimus. Jam patet pariter apud comicos pro ἔχω ’γώ Ran. 28, αἱρήσω ’γώ Eqq. 829, ἄχθομαι ’γώ Ach. 62, δύναμαι ’γώ Lys. 758 rectius scribi ἐχὠγώ, αἱρησὠγώ, ἀχθομἀγώ, δυναμἀγώ. — Ceterum si quis in parte exemplorum, quae ad crasin pertinere docuimus, contractionem ori permittere malit ut μὴ ἀδικεῖν, non μήδικεῖν, haud adeo repugnamus.

Habes, quae nunc disputare licet. Haud pauca, sicut praefati sumus, aut integra praetermisimus aut leviter attigimus, ut difficillimam quaestionem de accentus ratione in crasi et aphaeresi. Confidimus autem, secundum ea, quae de utriusque natura disputavimus, etiam de reliquis certius judicari posse.

Corollarium

Emendationum Babrianarum*).

Βαλερίου Βαβρίου. — Prooem. v. 10. *Βράγχε, πόντιος ἰχθὺς νηΐτῃ.* — 17. *θέλῃς.* — 18. *σῷ νῷ τε* (*σῷ* Sauppius). — 19. *θηλύνας.* Fab. 1. v. 3. *φυγῆς* cum codice et *δρυμός.* — 5. 6. *μάχεσθαι μὴ δ' ἐπελπίσαι νίκῃ.* | *ἀνθ. αὐτῷ· Μεῖνον, εἶπε, μὴ σπεῦδε.* — 8. *ποιητέον.* Fab. 2. v. 3. *τῇδ' ἔκλεψ' εἰς.* Fab. 3. v. 2. *κράζων* et dele versum sequentem. Fab. 5. v. 3. *ἐκρύπτετ' ἐς* vel *ἐκρύβετ' ἐς* cf. *ἐκρύβοντο* 108, 27, ubi fabula Bodlejana *ἐκρύπτοντο*, (paraphrases *ἐκρύβη*), nisi forte rectius *ἔκυπτ' ἐς.* — 11. *σε πλεῖον.* Fab. 6. v. 8. *ἐκχύει.* — 13. *κἀσπαίρων.* Fab. 7. v. 7. *ἐνοχλήσεις;* Fab. 9. v. 12. *ὅταν χαμών.* — 13. *τότε κερτ.* Fab. 11. v. 5. *βλαβόντος.* Fab. 23. v. 11. *ἐμφορουμένης.* Fab. 24. v. 3. *λιμνίους.* Fab. 28. v. 10. *ποσσότητα.* Fab. 29. v. 2. 3. *πᾶσαν ἑσπέρην· Οἴμοι | τάλας, στενάξας* cf. Rochef. fab. 19 *ὁ δὲ στενάζων εἶπεν· Οἴμοι ἐγώ.* Fab. 30. v. 7. *ἔνθεν.* Fab. 31. v. 12. *τις μάχην.* — 13. *τότε στρ.* Fab. 48. v. 6. *μ' ἐπὶ λίπα σμήσῃς.* Fab. 50. v. 18. *φεύξῃ, φ. με σώσας-ἀποκτείνας.* — 21 *ἐπιορκῶν προσδοκᾷ, δ. φεύγει.* Fab. 52. v. 7. *αὐτὸς ὡς ὑπερκάμνων.* Nominativus participii inde excusationem habet, quod antecedentium haec sententia est: pravus homo solet lamentari. Fab. 53. v. 4. *νὴ τὸν Πᾶνα, φησί.* Fab. 54. v. 3. *ἀρνὸς ἧπαρ ἁπλώσας.* Fab. 57. v. 4 Dele virgulam in fine versus. — 11. *καὶ περιόντας.* Fab. 63. v. 7. *ἀγαθῶν* et *οὐδ' ἂν ἕν.* — 8. *οὔτινι.* Fab. 69. v. 1. *δασυπόδην.* Fab. 70. v. 7. *ἐφ' ὕβρις ἔλθοι προυσελοῦσα τὸν δῆμον.* Apud Hesychium et Stob. Flor. 43, 28 vox in *προυγελεῖν* corrupta est. Fab. 74 v. 14. *φασί που, τελευταῖος* cf. fab. August. CIV, ubi *τὸ τελευταῖον.* In vs. 9 emendationem *ἐθῶν* Dübnerus mihi praeripuit sicut alias. Fab. 75. v. 2. *μή τι δέδιθι· σωθήσῃ.* — 7. *τὤκρον* i. e. *τὸ ἄκρον*, ut in codice scriptum fuerat, ad summum, quo sensu *ἄκρον* legitur in loco e Plat. Theaet. p. 36 (?) a Schneidero Lex. allato, cf. Cicer. Mil. 9. „respondit illum biduo, ad summum quatriduo periturum.“ Fab. 76. v. 10. *ἱππείην.* Fab. 81. v. 1. *κερδοῖ πίθηκος* (cum Huschkio) *εἶπεν.* — 3. *κερδῷ πιθήκῳ φησίν.* Fab. 82. v. 5. *θηρίων δυναστεύων* cf. 98, 5 et 102, 4. Apud Diodorum 20, 27 pro *δυναστεύων* olim legebatur *βασιλεύων.* Fab. 84. v. 3. *κἀσαίνω* cf. Hesych. s. *ἀσαίνων.* Fab. 88. v. 15. *μισθῷ μὲν ἀμητῆρας αὔριον πείσειν, | μισθῷ δὲ πείσειν δραγματηφόρους εἶπεν, | ἔλεγε κορ.* Fab. 89. v. 4. *οὐ σύ μέ τι* interrogative. — 5. *ἔγωγε πέρυσιν, ὅς γ'* item cum interrogatione et deinde *οὔκουν* cum Boissonadio. Fab. 91. v. 5 *λέοντα δειμαίνων ἀνέξομαι* cf. Aug. 214. Flor. 181 *φοβούμενος ἀνέχομαι.* Fab. 94. v. 7. *τὴν ἰατρείην κεφαλήν.* Adjectivum *ἰάτρειος* alibi non legitur. Fab. 95. v. 12. *ἔσκνισσε* cf. Dübn. — 61. *κἂν.* Fab. 100. v. 4. *τὠκύπτερόν σου μὴ μεθ.* Fab. 107. v. 6 7. *ἐπιψαύσαι χειλῶν ἂν. ἐσσὴν, ἀλλά.* — 10. *κᾆτα.* — 11. *κἀσφαλῶς.* — 15. *τοῦ τό* cum Sauppio, sed trahe ad *μισθόν.* — 18. *μηδ' ὅτων.* Prooem. alt. v. 5. *Λιβυστῖνος* cum Dübnero. — 6. *λόγους Κιβύσσης.* Fabula-

*) Usus sum praeter Knochii librum editione Turicensi et Dübneri Animadversionibus Criticis; editiones Parisinas ipse non vidi necdum Schneidewini mei recensionem in Ephemm. Gott. Neque fabularum Aesopicarum collectiones praesto fuerunt praeter Schaeferianam a. 1820 et Schneiderianam a. 1812.

rum Libycarum auctorem Theo I. p. 173 Walz. nominat Κιβυσσὸς ἐκ Λιβύης, Diogenianus p. 180 Κύβισας (v. l. Κύβισσας), Chamaeleon apud Hesych. s. v. Λιβυκός eundem Κίβυντόν (ita codex). Fab. 108. v. 16. πήρῃ. Fab. 110. v. 4. σὺ βαρδύνεις. Fab. 111. v. 12 κἆτα πάλιν ὅλους. — 14. κάπηλον ἐπινοεῖ τέχνην. σπόγγους. cf. κάπηλα τεχνήματα Aeschyl. fr. 328. — 17. πανοῦργος. Fab. 112. v. 7. δυνατός· ἔσθ' ὅπου. Fab. 114. v. 2. 3. λάμπει | κρεῖσσον, ἐν ἅπασιν cf fab. Nev. 240 ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἡλίου πλέον λάμπει. Fab. 115. v. 12. χῆτις ᾖ. Fab. 116. v. 10. ἀμηχανῶν τε. Fab. 119. v. 7. ἐσσὶ καὶ φίλοισιν cf. 76, 7.

Memoratu dignum est, quas leges Babrius sibi scripserit in ultimo choliamborum pede. Primum raro in extremo versu admittit syllabas non natura longas. In longissima fabula nonagesima quinta, quae centum duo versus continet, semel vs 101 contra regulam peccatum est. Sed de hac lege nunc omitto accuratius quaerere. Altera vero, quae rarissime violatur, haec est, ut penultima versus syllaba accentum habeat. Inter editionis Turicensis versus 1523 viginti septem regulae adversantur. At eorum quatuor accentum illegitimum conjecturis debent: Fab. 12, 1 ἐξεπωτήθη μακράν, ubi omnes fontes μακρὰν ἐξεπωτήθη, quod e Knochii conjectura in μακρὸν ἐξ. mutandum esse intellexerunt Baiterus et Dübnerus; Fab. 75. 2 σωθήσῃ γάρ (cod. om. γάρ); Fab. 76, 10 ἵππευσιν (cod. ἱππεῦσιν); Fab. 82, 5 θηρῶν (cod. θηρίων). His tribus locis supra aliam medelam adhibuimus, nec minus quinto loco Fab. 94, 7, ubi ἰατρειῶν e Suida receptum erat, a Dübnero recte propter pluralem numerum repudiatum (cod. ἰατρείων). In sexto loco Fab. 79, 8 pro ἀνήλωται Georgidae Gnomologium praebet ἀναλοῦται (cum v. l. ἀναχοῦται), quod etiam sententiae melius convenit. In septimo Prooem. alt. 4 pro vitioso Λίβυς, τινός (Tur. Λίβυς θινός) rectissime Boissonadius auctore Dübnero restituerat Λιβυστῖνος, nec minus recte idem in octavo Fab. 31, 13 τοίχων pro τειχῶν. In nono Fab. 12, 26 Dübnerus ὀφθῇ mutavit in ὤφθη, vicinis quoque bene correctis, nisi quod fortasse facilius suppletur εὐθενῶν [ὑφ' ὧν] ὤφθη. Postremo in decimo Fab. 50, 19 sententia suadente supra pro ἀπέκτεινας proposuimus ἀποκτείνας.

Restant accentus illegitimi exempla septendecim. Quorum undecim continentur pronominibus ἡμεῖς et ὑμεῖς: Fab. 9, 9. 25, 10. 26, 11. 27, 8. 33, 11. 47, 11. 58, 9. 90, 4. 98, 7. 113, 4. 119, 8. Rei satis mirae non intelligo aliam causam, quam quod poëta circumflexum in ultima versus syllaba non prorsus damnaverit. Neque eundem in Fab. 65, 1 ubi ταῷ, ulla arte removeris. Contra dubito an quinque exempla reliqua non a Babrio profecta sint. Duo enim sunt in epimythiis: Fab. 4, 8 κίνδυνον (quanquam hic facile corrigitur ἐκφυγόντα κινδύνων) et Fab. 10, 14 πηρός. Tertium Fab. 12, 17 μήνυσον pertinet ad locum de interpolatione suspectum. Quartum Fab. 19, 2 κερδώ transponendo tolli potest: ποικίλη πλήρεις | ἰδοῦσα κερδώ. Postremo in quinto Fab. 73, 1 κλαγγήν fortasse genuini γῆρυν glossa existimanda est. — Ceterum apparet in hac lege Babriana politicae, quam dicunt, poësis, initia spectari.

Addimus quod illa lege detecta jam apparet, choliambicum fragmentum anonymum apud Apollon. Lex. s. v. ἄειδε (Knoch. fr. 1), cujus versus desinunt in Αἴσωπος-Δελφοί-ἐδέξαντο, a Tyrwhitto non recte Babrio vindicatum esse. Equidem ad Callimachum retulerim, quem Babrio in fabulis exponendis viam demonstrase (fr. 87. 93) indicavit Levisius.

Caesura vulgo est penthemimeres, rarius hephthemimeres; utramque poëta nunquam neglexit. Supra correxi Fab. 100, 4 et 119, 7, qui versus conjecturis in pravos numeros redacti erant, atque Fab. 111, 14. In Fab. 115, 84 sententia suadente scribe σοί et 53, 8 πάλιν ἐμοί. In epimythio non Babriano Fab. 72, 24 rhythmi vitium relinquo.

Corrigenda et Addenda.

Pag. 4 l. 1 leg. voculis. Ibid. l. 10 infr. adde Aesch. Ch. 217 *σύνοιδ᾽ Ὀρέστην πολλά σ᾽ ἐκπαγλουμένῃ*, quod Schützium et Bothium recte scripsisse (Med. *ἐκπαγλουμένης*, vulgo cum Rob. Turn. Vict. *ἐκπαγλουμένην*) evincit versus antecedens *καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένῃ βροτῶν*; Pag. 6 l. 10 leg. *χρείη* pro *χείη*. Pag. 7 l. 7 add. *μοὐστίν* Aesch. Ch. 122. Pag. 8 in. adde e Platone Comico II. p. 686. *ἆρ᾽, ὡς ἔοικε, δὶς γένοιτ᾽ ἂν παῖς γέρων.*, quibus verbis Hermannus in Scholl. Arist. Nub. 1421 interrogationis signum addiderat. Pag. 9 l. ult. leg. *ἦδ᾽* pro *ἠδ᾽*. Pag. 10 l. 18 leg. *ἔθρεψ᾽*. Ibid. l. 23. In codice Florentino *οὐκ ἄν γ᾽* legi Franzius me certiorem fecit. Pag. 14 l. 4 leg. *ἀεῦ* Pag. 22 l. 4 extr. leg. Doricam. Pag. 23 l. 17. 18 leg. *Κλέις* et *Κλᾶϊς*. Ibid. l. 6 extr. adde: *θέτο* Aesch. Ch. 738 in oratione nutricis, ubi legendum *θέτο σκυθρωπὸν ὀμμάτων, ἐντός γέλων κεύθουσα* (pro *ἐντὸς ὀμμάτων*) cf. vs. 100. Pag. 24 l. 11 leg. multo.

Typis Hoffmannianis Stolbergae Hercynicae.

